

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kapitalizm şiddet, tek adam diktatörlüğü yasak üretir... Yaşamak için sosyalizm!

25 Kasım vesilesi ile "Yaşamak istiyoruz!" haykırışını "Yaşamak için sosyalizm!" şiarına dönüştürerek, yegane kurtuluş seçeneğini yaygınlaştıralım!

Bu karanlık dipsiz kuyunun suyu çoktan tükenmiştir. Sermaye düzeni denilen bu kör kuyu kendi karanlığına çekiyor ve karanlıkta bazen gerçekliği görmenin zorlaşmasından güç alıyor. Kadınların yaşadıkları sorunları kapitalizm içinde çözme çabası susuz kuyuya çakılmaktan başka sonuç üretmez.

İnsanca yaşam koşulları, nefes aldığını hissederek yaşayabilmek ve tüm bunlarla birlikte katledilmeden gerçek anlamı ile yaşayabilmek için insanın insanı sömürmediği, eşit ve özgür bir dünya gerekli. Kadınların eşitliğini, özgürlüğünü ve yaşam hakkını garanti altına alabilmenin yolu sosyalizmden geçiyor. **s.21**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 42
15 Kasım 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

AKP şefi bir kez daha Trump'ın huzuruna çıktı

Emperyalistlerle anlaşmalar emekçilere karşıdır

Örgütlü bir sınıfı hiçbir kuvvet yenemez!

Bu zor şartlarda gerçekleşen işçi direnişlerinin her zamankinden daha fazla birliğe, her zamankinden daha fazla dayanışmaya ihtiyacı vardır.

Metal Grup TİS süreci ve ücret mücadelesi üzerine

Bu ülkede işçi sınıfı çok yönlü ve çok boyutlu sorunlar yumağıyla boğuşuyor. Ücret konusu bunun öne çıkan başlıklarından biri.

Bolivya'da Amerikancı askeri darbe

Kesin olan şudur ki Bolivya'nın tepesine üşüşen bütün kan emiciler, Bolivya halklarının katilleri olarak anılmaktan kurtulamayacaklardır.

2019- 2021 toplu sözleşme süreci başladı... Ayağa kalkma zamanı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Devrimci taktiğin sorunları / 2 - H. Fırat

s.12

AKP şefi bir kez daha Trump'ın huzuruna çıktı

Emperyalistlerle anlaşmalar emekçilere karşıdır

Günler öncesinden tartışmalara konu olan AKP şefi T. Erdoğan'ın ABD ziyareti 13 Kasım'da başladı. Trump'ın aşağılayıcı mektubuna tavır alınması gerektiğini savunan bazı çevreler, T. Erdoğan'a ziyareti iptal etme çağrısında bulunmuştu. Bu budalaca çağrının karşılık bulması elbette mümkün değildi. Zira saray rejiminin şefi, Trump tarafından aşağılanmış da olsa Washington'daki efendilerin huzuruna çağrılmayı "büyük nimet" saymıştır.

Başkanlıktan azledilme riski altında bulunan Trump ise, emperyalist Amerikan rejiminin bazı kurumlarının itirazlarına rağmen AKP şefini Washington'a çağırdı. Kabalık, zorbalık, riyakarlık, gericiilik gibi konularda anlaşılan Trump-Erdoğan ikilisi biriken kirli dosyaları ele alacak, sefil pazarlıklar için masaya oturacaklardı. Ön açıklamalar Trump'ın küstah emperyalist efendi havasında olacağını, AKP şefinin ise elindeki 'tek koz' olan "emperyalizme sadakat" argümanına sarılacağını söylüyordu.

"YERLİ-MİLLİ" AMERİKAN UŞAKLARI

İç politikaya dönük propaganda için "yerli-milli" safsatasını piyasaya süren AKP-MHP koalisyonu, güya Amerika'ya kafa tutuyordu. Perinçekçi takımının dal-kavukluk yaptığı bu dinci-faşist koalisyon "yerli-milli" safsatasına sarılarak Amerikan uşaklığını gizlemeye çabaladı. İlerici-devrimci güçler elbette bu safsataya zerre kadar itibar etmediler. Geline yer de ise, AKP-MHP koalisyonunun Amerikan uşaklığı artık geniş kitleler tarafından da fark edilmeye başladı.

Trump'ın AKP-saray rejiminin şefi T. Erdoğan'ı aşağılayan küstah mektubunu yutan 'yerli-milli Amerikancılar', bu kez sahte kabadayılık pozları bile takınmadılar. Görünen o ki, Washington'daki efendilerinin hiddeti dizlerinin bağına çözmüştür. Alçaltıcı muameleye rağmen ne esip gürlədiler ne "dünya lideri" sıfatıyla andıkları büyük şefleri gıkını çıkarabildi. Hal böyleyken Trump tarafından huzura çağrılmayı "bulunmaz nimet"

sayabildiler. Bu utanç verici durum, sermaye diktatörlüğünün dinci-faşist temsilcilerinin iliklerine kadar Amerikancı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

SAVAŞ, SİLAH, İŞGAL, RÜŞVET, TİCARET...

Emperyalist Amerikan rejiminde bazı çevreler, T. Erdoğan'ı huzuruna çağırarak Trump'a ağır eleştiriler yöneltti; son ana kadar ziyaretin ertelenmesini istediler. Trump bu noktada geri adım atmasa da pazarlık masasında bu çevrelerin eğilimlerini göz ardı edemeyecekti. Bu da AKP şefiyle müritlerinin efendileri huzurunda ecel terleri dökmelerinin kaçınılmaz olduğunu gösteriyordu.

Yansıyan o ki, görüşmelerde Suriye'ye karşı yürütülen kirli savaş, bu ülke topraklarının bir kısmının ilhakı, Fırat'ın doğusu pazarlıkları, koruma altına alınan cihatçı çetelerin durumu, S-400'lerin aktifleştirilmemesi koşuluyla F-35'lerin Türk ordusuna verilmesi, Halk Bankası skandalı soruşturması, T. Erdoğan'la aile bireylerinin ABD'deki mal varlıklarının durumu, 100 milyar dolarlık ticari anlaşmalar yapılması gibi konular ele alındı.

Birbirinden kirli, birbirinden kanlı bu dosyaların gündemde olması hayra alamet değil. Tersine, Ortadoğu halklarını hedef alan saldırganlık-savaş politikalarının devam ettirileceği anlamına geliyor. Bunun sonucu ise Suriye'deki savaşın daha da uzatılması, diğer bir ifadeyle yıkımların, katliamların devam ettirilmesi olacaktır.

Görünen o ki, AKP şefinin pazarlıkta ulaşmak istediği hedeflerden biri Suriye'de saldırgan-ışgalci politikayı sürdürmek için Trump'tan destek almak. Diğer ise, Halk Bankası soruşturmasının hasıraltı edilmesini sağlamak. Ancak en önemlisi T. Erdoğan'la aile bireylerinin mal varlığının açıklanabileceğine dair tehdidi savuşturabilmektir.

ABD emperyalizmi Ankara'daki uşaklarından vazgeçecek değil. Buna rağmen AKP şefinin isteklerini elde etmesi kolay

olmayacak. Bunun için ağır bir diyet ödemesi gerekecek. Çünkü efendi, uşağının taleplerini karşılamadan önce, kendi isteklerini dayatacak. Bunlar ise silah alımının ABD'den yapılması, Rusya ile ilişkilerin sınırlandırılması, S-400'lerin depolarda bekletilmesi, 100 milyar dolarlık ticari anlaşmalar imzalanması gibi ağır isteklerdir. İpleri Washington'un elinde olan bir iktidarın Trump'a karşı direnmesi ham hayaldir. Dolayısıyla bu uğursuz ziyarette yapılan her anlaşma sonunda Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerinin sırtına yeni yükler bindirecektir. Savaş-ışgal bağlamındaki anlaşmalar ise Suriye başta olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının aleyhine olacaktır.

EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI MÜCADELE

Türk sermaye devletinin emperyalistlere yaranmak için yaptığı her icraat hem ilerici-devrimci güçlerin hem işçi sınıfıyla emekçilerin başına belalar açmıştır. Kore savaşına asker gönderilmesi, ilerici-sosyalist aydınları hedef alan sürek avı, dinci-ırkçı partilerin kurulması, faşist çetelerin sokaklara salınması, 12 Mart, 12 Eylül faşist askeri darbeleri, Kürt halkını hedef alan kirli savaş, sosyal yıkım yaratan IMF reçeteleri, AKP belasının toplumun, hat ta bölge halklarının başına sarılması, Suriye'ye karşı savaşta yapılan suç ortaklığı aklı ilk gelen örnekler. Yıkıcı sonuçlar yaratan bu icraatların tümü de emperyalizmle ilişkiler bağlamında uygulanmıştır.

"Yerli-milli-Amerikancı" saray rejiminin Trump'la yaptığı anlaşmalardan da farklı sonuçlar çıkması mümkün değil. Zira emperyalistlerle işbirlikçileri arasındaki her anlaşma, doğası gereği emekçiler aleyhine sonuçlar yaratır. Dolayısıyla işçi sınıfıyla emekçilerin ekonomik, demokratik, sosyal haklar uğruna yükselttikleri mücadelenin kazanımlarla sonuçlanabilmesi için hem emperyalistleri hem işbirlikçilerini hedef alan bir kapsamda yürütülmesi gerekiyor.

Emperyalistlerle işbirlikçileri arasındaki her anlaşma, doğası gereği emekçiler aleyhine sonuçlar yaratır. Dolayısıyla işçi sınıfıyla emekçilerin ekonomik, demokratik, sosyal haklar uğruna yükselttikleri mücadelenin kazanımlarla sonuçlanabilmesi için hem emperyalistleri hem işbirlikçilerini hedef alan bir kapsamda yürütülmesi gerekiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/42 * 15 Kasım 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

AKP ile artan sefalet

AKP'lilerin pişkince açıklamaları; yoksulluk, açlık ve bunların neden olduğu intiharlar gerçeğini örtemez. Zira emekçiler her geçen gün yaşamlarının kötüleştiğini görmekte, gelecek kaygıları artmaktadır. Türkiye kapitalizminin doğrudan sonuçları olarak yaşanan işsizlik ve yoksulluk AKP iktidarı eliyle daha da yaygınlaşmıştır. Bunun hesabını soracak olansa işçi ve emekçilerin örgütlü birliği ve mücadelesidir.

Ekonomik krizin etkileri her geçen gün artarken, işçi ve emekçiler büyük bedeller ödüyorlar. İşsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı ve bunlarla bağlantılı şekilde ruhsal bozukluklarda ve intihar vakalarında artış rekor düzeylere ulaşmış durumdadır.

AKP iktidarı ise "rekorlara" neden olan suçlarını örtbas ederek, manipüle etme derdindedir. Geçtiğimiz hafta İstanbul Fatih'te 4 kız kardeşin intiharı sonrasında yandaş basın hemen "algı operasyonu" yapıldığından, birilerinin bir şeyleri kaşımaya çalıştığından dem vurarak konuyu çarpıtmaya girişti. Tıpkı daha önce Kocaeli'de bir babanın oğluna pantolon alamadığı için intiharına psikolojik deyip geçtikleri gibi... AKP iktidarının "algı yöneticileri" ısrarla intiharların yoksulluk nedeniyle olmadığını iddia et-seler de TÜİK'in yayımladığı verilere göre AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılıyla 2018 yılı arasında 4 bin 481 kişi geçim sıkıntısı nedeniyle yaşamına son verdi.

AKP BAŞKA SÖYLÜYOR, RAKAMLAR BAŞKA

2003'te 587 bin 479 olan kayıtlı işsiz sayısı, AKP döneminde %497 arttı. 2018 yılında, dakikada 7 kişi işsiz kaldı. İşsizlik ödeneğine başvuru sayısındaki artış %1042 olarak son 16 yılın rekorunu kırdı. 2003 yılında 143 bin 155 olan işsizlik

ödeneği başvuru sayısı, 2018'de 1 milyon 635 bin 111'e yükseldi.

Son dönemde kırılan bir diğer rekorsa, işsizlik ve yoksulluğun bir itirafı olarak bütçeden yapılan sosyal yardım harcamalarıdır. 2015'te 33,7 milyar lira olan sosyal yardım ödemeleri için 2020 yılı bütçesine tam 69,5 milyar liralık rekor ödenek kondu. Ancak şunu da vurgulamak gerekir ki, 2003 yılından bu yana halkın dar gelirli ve yoksul kesimine 374 milyar liralık kaynak aktarılmasına rağmen, yardıma muhtaç nüfus azalmadığı gibi daha da artmıştır.

Artan hayat pahalılığı ile geçim sıkıntısı derdi de rekor kırmıştır. Türk-İş'in hesaplamalarına göre aylık 2 bin 64 liranın altında gıda harcaması yapan aileler açlık sınırında, 6 bin 724 liranın altında gelire sahip aileler de yoksulluk sınırında yaşıyor. Türkiye'de 22,5 milyon kişi açlık sınırı altında yaşamaktadır.

İşçi ve emekçiler açlık ve yoksullukla boğuşurken, AKP Türkiye'sinde son 6 yılda milyonların sayısı 32 binden 127 bine çıkmıştır. Aynı şekilde yoksul emekçilere sadaka niyetine verilen sosyal yardımlar soruna çare olmazken, 2020'de patronlar için SGK'ya yapılacak destek ödemesi 25 milyar lirayı aşacaktır. Bu da yoksullar için yapılacak ödemenin yaklaşık iki katına yakın bir tutarı ifade ediyor.

Bununla birlikte AKP dönemiyle bir-

likte kişi başına düşen kamu borcu, dış ticaret açığı, faturalar, şiddet, istismar, cinayetler de rekor düzeyde artmıştır.

Ancak AKP pembe hayaller yaymaya, işçi ve emekçileri aldatmaya devam ediyor. Plan ve Bütçe Komisyonu'nda yapılan görüşmeler sırasında AKP milletvekilinin asgari ücret hesabı, esasta emekçilerle dalga geçmektir.

AKP akıllı, 2002'de 1.707 yumurta alınıyorken, 2019'da 4.375 yumurta alınabilmesiyle AKP Türkiye'sinin gelişkinliğinden, yoksulluk olmadığından dem vuruyor. Aynı görüşmede "elektriği, doğalgazı, onları geçiyorum" diyerek yumurta hesabıyla emekçileri kandırmayı umuyor. Daha öncesinde asgari ücretin yetebilir olduğunu çay-simit hesabıyla yapmalarının artık kimseyi inandırmadığını anlamış olmalı ki bu sefer yumurta ile hesap yapıyorlar.

İşçi ve emekçilerin üzerine karabasan gibi çöken AKP'lilerin bu pişkince açıklamaları; yoksulluk, açlık ve bunların neden olduğu intiharlar gerçeğini örtemez. Zira işçi ve emekçiler her geçen gün yaşamlarının kötüleştiğini görmekte, gelecek kaygıları giderek artmaktadır. Türkiye kapitalizminin doğrudan sonuçları olarak yaşanan işsizlik ve yoksulluk AKP iktidarı eliyle daha da yaygınlaşmıştır. Bunun hesabını soracak olansa işçi ve emekçilerin örgütlü birliği ve mücadelesidir.

Başta ekmek olmak üzere gıda fiyatlarına zam yolda

Enflasyonun düştüğü ve daha da düşeceği yalanının, sürekli artan gıda fiyatları ile zerrece bir inandırıcılığı kalmadı. Başta ekmek olmak üzere, gıda ürünlerine yapılacak yeni zamlar, AKP iktidarının yalanını iyice teşhir ediyor.

Cumhuriyet gazetesinden Gamze Bal'ın haberine göre fırıncıların, İstanbul Ticaret Odası'na (İTO) sundukları, ancak ağustostan beri reddedilen ekmeğin zammı talebi, bu kez komisyon- da görüşülmek üzere kabul edildi. 5 kişiden oluşan komisyon, zam talebini bu hafta içi masaya yatırarak. Yeni yıla girmeden İstanbul'da satılan 200 gram ekmeğin 1,25 TL'den 1,40 TL'ye, 250 gram ekmeğin 1,50 TL'den 1,75 TL'ye çıkması bekleniyor. Son bir yılda yüzde 20'yi aşan zamların yapıldığı süt ve süt ürünlerinin etiketlerindeki "son zam tarihi" de sürekli yenileniyor. Kuruyemiş fiyatlarındaki artışlar son bir yılda yüzde 90'ı buldu. Kırmızı ete yapılacak zamlar da tüketimdeki düşüşten dolayı bekletiliyor.

"FİYAT GÜNCELLEMESİ" GÜZELLEME SİYİLE

Son bir yılda maliyetleri yüzde 30 artan, elektrik ve doğalgaza gelen son zamlarla maliyetleri daha da katlanan fırıncılar, ekmekteki zam taleplerini belli aralıklarla yineliyorlardı. İTO 12 No'lu Ekmek Un ve Unlu Mamuller Meslek Komitesi Başkanı Hasan Demir, İTO'ya yeniden sundukları zam taleplerinin geçen ay kabul edildiğini, yeni yıla girmeden ekmeğin zamlanmasını beklediklerini söyledi. Demir, "200 gram ekmeğin 1,40 TL'ye, 250 gram ekmeğin de 1,75 TL'ye çıkmasını talep ettik. Yeni yıla girmeden zammın onaylanacağını bekliyoruz" dedi. Bu zam, kabul edilse dahi 2020 ilkbaharında ikinci bir zam talebinde bulunacaklarını söyleyen Demir, "Ekmek fiyatları 42 ay aradan sonra 1,50 TL'ye çıkmıştı. Aşağı yukarı bir senedir de bu seviyede. Yeni yıla birlikte işçilik maliyetleri artacak. Un ve elektrik gibi önemli girdilerimizde anormal bir artış yaşanmazsa yeni fiyatları 2020 ilkbaharına kadar götürürüz, sonrasında ikinci bir zam talebimiz olabilir" dedi.

“Yaşadığımız depresyon değil, kapitalizm”*

G. Umut

İstanbul Fatih’te bir aile kaldıkları evde öldürüldü. Kapıya içeride siyanür olduğuna dair bir uyarı yazısı yazdılar. Ölü bedenleri bulunduktan sonra BEDAŞ ise iki aydır ödenmeyen 607 liralık elektrik faturası nedeniyle kesime gelmekte gecikmedi. Cüneyt (48), Oya (54), Kamuran (60), Yaşar (56) Yetişkin kardeşlerin bakkaldaki veresiye defterinde 2 bin 260 lira borç olduğu sonrasında haberlere yansıdı. Bir öğretmen, bir kurye, iki tanesi işsiz. Maaşlarına haciz gelmiş, borçlar birikmiş, icra dosyaları üst üste gelmiş...

Medyada ailenin yaşadıklarının her boyutu, kişilerin sosyal bozuklukları incelendi, neden sosyal yardım istemedikleri tartışıldı vb. Sonra bir arkadaşları dedi ki “Çok gururlulardı, hiçbir yardım istemediler.” Mesele hiç de onların yardım isteyip, istememeleri değil. İnsanları bu koşullarda yaşatan bir sistem var. Sorgulanması, eleştirilmesi, değiştirilmesi gereken vahşi kapitalizmdir.

Yetişkin ailesinin öldürülmesini “melankoli”, “depresyon”, “bireysel tercih” derekesinde tartışanlar da var. Milyonlarca insan benzer ve daha da kötü koşullarda yaşıyor. Bunları salt psikolojik rahatsızlık olarak adlandırmak, münferit-leştirerek devletin işi. Ancak durum hiç de bundan ibaret durmuyor. Resmi rakamlarla 11 milyon insan aynı yoksulluk ve borç sarmalında. Her 100 kişiden 74’ü borçlu, icralık olanlar 2002’de 8 milyonken bugün 20 milyona çıkmış. 8 milyon işsiz var. Asgari ücret alan on milyon işçi var. Ne zaman bir emekçi böylesi bir şey yaşasa, iktidardakiler “münferit” ya da “psikolojik rahatsızlık” dedi. Eve yiyecek götüremediği için, ataması yapılmadığı için, kirasını veremediği için, yoksulluktan “ölümünden kimse sorumlu değildir.

Çocuğuma kitap ve okul önlüğü alamadım” notu yazan, ısınmadığı için kamyon lastiği yakan ve “intihar eden”ler oldu. Bunlar sadece basına yansıyanlar. Bu kadarı bile durumun salt “psikolojik” olmadığını göstermektedir. TÜİK’in verilerine göre ise AKP’nin iktidarda olduğu 2002-2018 yılları arasında 4 bin 418 kişi “intihar” etmiş. Bu veri bu durumun arkasında ekonomik, siyasal ve sosyal boyutlar olduğunu göstermektedir.

Kapitalizmde insan tek ve yalnız olarak yaşamaya mecbur bırakılmakta. Orman kanunlarının geçerli olduğu bu sistem emekçiler için açlık, yoksulluk ve ölüm dışında bir şey getirmemektedir. İnsanlar kendilerini çaresiz ve umutsuz hissetmekte, dini sömürüye maruz bırakılmaktadır. Sömürü arttığında, örgütlülük çoğalmıyorsa, ölüm çoğalmaktadır. “Toplu intihar”ların en fazla gündeme geldiği ülkelerden biri Hindistan’dır. Kapitalizmin krizlerinden biri olan 2008

krizi sırasında 16 bin çiftçi “intihar etmiştir.” Tarım şirketlerinin çiftçilere ait geleneksel ve melez tohumları ortadan kaldırarak, çiftçiye suni tohumları almaya mecbur bırakması... ‘98’de Dünya Bankası’nın “yapısal uyum politikaları” kapsamında Hindistan, tohumlarını şirketlere açmaya zorlandı. Kapitalist sömürünün arttığı, yabancı şirketlerin insafına bırakılan tarım sektörü ülke ekonomisini berbat duruma getirdi. İnsafsız, sınırsız yağma ve talan düzeni eğitimi, sağlığı daha da paralı hale getirdi. Emekçiler ellerinde ne var ne yok sattılar, böbreklerini bile sattılar. Borçlandılar, topraklarında bir şey üretmediler, pamuk ya da vanilya dışında bir şey üretmeye izin yoktu, aç bırakıldılar. Sonucu ise 16 bin çiftçinin öldürülmesi oldu.

İnsanlığı yıkıma sürükleyen kapitalizmin ilk gelişme yıllarında Engels ‘İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu’ eserinde şöyle tanımlıyor yaşananları:

“Bir insan, bir başkasına ölüme yol açan bedensel bir zarar verdiği zaman buna adam öldürme diyoruz; saldırgan, vereceği zararın öldürücü olduğunu önceden biliyorsa o zaman buna cinayet diyoruz. Ama toplum, yüzlerce proleter, çok erken yaşta doğal olmayan bir ölümle yani kılıç ya da kurşunla ölüm gibi zorba yollardan ölümle karşı karşıya geleceği bir konuma koyduğu zaman, toplumun o yaptığı bir bireyin yaptığı gibi ve aynı kesinlikle cinayettir; toplum binlerce insanı yaşamın gereklerinden yoksun bıraktığı, içinde yaşayamayacakları koşullara soktuğu -kaçınılmaz sonuç olan ölüm gelinceye dek o koşullarda kalmaya yasanın güçlü eliyle zorladığı- bu binlerce mağdurun yok olacağını bildiği ve gene de bu koşulların sürmesine izin verdiği zaman, toplumun o yaptığı, bir bireyin yaptığı gibi ve aynı kesinlikle cinayettir; örtülü, kasıtlı cinayettir; hiç kimsenin kendisini savunmadığı bir cinayettir; kimse katili görmediği için, mağdurun ölümü doğal görüldüğü için cinayet gibi olmayan cinayettir; çünkü suç bir şeyi yapmaktan çok yapmamanın sonucudur. Ama cinayettir.”

Çaresizliğin ve çıksızlığın içerisine itilen emekçiler, örgütsüz bırakılarak bu sistem tarafından öldürülmektedirler. Yaşananlar bundan kaynaklı ölme durumunu değil, öldürülmedir. “İntiharların” nedeni ise tek başına depresyon değil kapitalizmdir.

* Şili’de bir duvar yazısı

İstanbul’da suya zam geliyor

İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin (İBB) en büyük şirketlerinden İSKİ, 1 Aralık’tan itibaren suya yüzde 20 zam yapacak.

İSKİ Genel Kurulu’na sunulacak 2020 yılı bütçesine göre su satış tarifelerine zam yapıldı. 1 Aralık’tan itibaren uygulanacak zamlı tarifiede 0-15 metreküp kullanım için uygulanan met-

reküp başı fiyat 4 liradan 4,80 liraya çıktı. 11-20 metreküp kullanım için metreküp başı 6 lira olan tarife 7,20 liraya çıkacak.

İşyerlerinde uygulanan birim fiyat 10,74 liradan 12,89 liraya, köylerdeki işyerleri için uygulanan birim fiyat 2,68 liradan 3,22 liraya, köylerdeki konutlar için uygulanan birim fiyat ise 1 liradan

1,20 liraya yükselecek.

31 Mart Yerel Seçimleri’nin ardından İSKİ su satış tarifelerinde indirimle gitmiş, fiyatlar konutlarda yüzde 46, işyerlerinde yüzde 10 düşmüştü.

Bunun dışında 2020 bütçesi bu yıla kıyasla 725 milyon 46 bin liralık düşüşle 7 milyar 776 milyon 456 bin TL olarak belirlendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Savaşa endeksli beka bütçesi

Bir saray saltanatı var ki bütçesini sadece bir kesimin semirmesi için planlıyor. Bir tek adam diktatörlüğü var ki bekası için 2020 bütçesini savaş bütçesi olarak düzenliyor.

2020 bütçesi, AKP tarafından hazırlanan 18., tek adam dönemindeki 2. bütçe. 2020-2022 arasını kapsayan Yeni Ekonomi Programı ile uyumlu hazırlanan bütçe, Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı ile Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından hazırlandı.

Bütçede kamu idareleri için ödenek teklifi 1 trilyon TL ile yeni bir rekor kırdı. Tek tek kalemlere bakıldığında, birinciliğin 434,4 milyar TL ödenekle Hazine ve Maliye Bakanlığı'nda olduğu görülüyor. İkinci ve üçüncü sıra 125 milyar TL civarlarıyla Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı'nın. Ama bütçenin asıl dikkat çeken yanı "savunma ve güvenlik" kapsamlı alanlara ayrılan ödeneklerdeki yükseliş.

2019'da savunmaya ayrılan ödenek 102,8 milyar TL iken, 2020'de ayrılacak olan 141,1 milyar TL. Bunun 53,9 milyar TL'si Milli Savunma Bakanlığı'na ait. Bakanlık ödeneğinde 7,9 milyar TL'den 53,9 milyar TL'ye katlamalı bir artış gerçekleşmiş. Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ayrılan ödenek de 5,8 milyar TL'den 38,9 milyar TL'ye çıkmış. Jandarma Genel Müdürlüğü'nün ödeneği ise 22,9 milyar TL olarak belirlenmiş.

Sarayın savaştan beslendiği bir dö-

Saray ve çevresinden bakanlar, işçilerin ve emekçilerin yaşamlarını simit-çay, yumurta hesabı ile açıklıyorlar. 2020 bütçesi, devlet erkani ve çevresinden kimin cebine ne gireceğine ışık tutuyor. Aynı zamanda AKP iktidarının savaş ve saldırganlık sürecini yoğunlaştırarak sürdüreceğini işaret ediyor.

nemde bütçe de iktidarın ihtiyaçları doğrultusunda planlanıyor. Dönemsel politikalar ile bağı, "çözüm süreci" aldatmacasının başlaması ve bitişi sonrası dönemlerdeki bütçe planlamalarında da kendini gösteriyor. "Çözüm süreci"nin ardındaki yıllarda düşüş ve çözüm sürecinin bitmesinin ardından yeniden yükseliş yaşandığı görülüyor.

AKP iktidarı, yaşadığı yıpranmayı tamir etmek, yeniden ayağa dikilmek için savaş hamlelerini ve devletin her türlü

kaynağını kullanmayı sürdürüyor. Tam da bundan dolayıdır ki işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşıyor, geçim bu kadar zorlaşmışken bunu çözmeye dönük herhangi bir yaklaşıma rastlanmıyor.

AKP iktidarı, her bakımdan 2023'e odaklanmış durumda. 2023'te genel, 2024'te yerel seçim periyodu geliyor. Savaş ve saldırganlık politikası da bütçenin düzenlenmesi de bir yanı ile bu yıllara yönelik yatırım sayılır. Sosyal yar-

dım adı altında emekçilere dağıtılacaklar, şirketleri kurtarmak için aktarılacaklar, hepsi 2020 bütçe planının içerisinde var.

Saray ve çevresinden bakanlar, işçilerin ve emekçilerin yaşamlarını simit-çay, yumurta hesabı ile açıklıyorlar. 2020 bütçesi, devlet erkani ve çevresinden kimin cebine ne gireceğine ışık tutuyor. Aynı zamanda AKP iktidarının savaş ve saldırganlık sürecini yoğunlaştırarak sürdüreceğini işaret ediyor.

Türkiye Barolar Birliği'nin (TBB) olağanüstü kongre çağrısını reddetmesi üzerine, çağrıcı 12 baro İstanbul'da toplanarak açıklama yaptı.

Adana, Ankara, Antalya, Aydın, Bursa, Diyarbakır, İstanbul, İzmir, Mersin, Urfa, Dersim ve Van barolarının başkanları 12 Kasım'da İstanbul Barosu'nda bir araya geldi. Barolar adına ortak açıklamayı, İstanbul Barosu Başkanı Mehmet Durakoğlu yaptı.

TBB yönetiminin olağanüstü kongreye ilişkin aldığı ret kararının hukuki dayanağı olmadığını belirten Durakoğlu, "Ülkemizdeki avukatların yüzde 72'sinin temsilcisi konumundaki baro yöneticileri olarak meslektaşlarımızın çok büyük çoğunluğunun olağanüstü genel kurula çağrımızı reddeden TBB kararının

12 barodan TBB'ye çağrı: Ya kanunu uygulayın ya istifa edin!

hukuksuz, gerekçesiz ve dayanaksız olduğunu düşündüklerini biliyoruz. Biz de meslektaşlarımızla aynı düşüncedeyiz" dedi.

Durakoğlu, "TBB Başkanı Metin Feyzioğlu'nu iktidar ve güvenlik dili kullanmaya iten eksen kaymasının giderek koltuk hırsına dönüştüğü ve TBB'nin en yetkili karar organı Genel Kurul'da bu değişimi tartışmaya cesaret edemediğini tespit ediyoruz" diye konuştu.

Olağanüstü genel kurul talebinin kabul edilmesi gerektiğini vurgulayan Durakoğlu, şunları söyledi:

"TBB'nin olağanüstü genel kurul kararı alarak hukuksuzluğu izale etmemesi halinde barolar birliğinin yapmadığı genel kurulu tüm delege ve meslektaşlarımıza açık bir şekilde gerçekleştirerek TBB Başkanı ve Genel Kurulunu hukuka aykırı eylem ve işlemlerini teşhir etmekte kararlıyız. Unutmamak gerekir ki TBB kişilerin değil baroların ve avukatlarındır. Bu nedenle TBB Başkanı tarafından korunmayan saygınlığı barolarımız tarafından korunacaktır. Barolarımızın bu duyarlılığı TBB'yi yeniden hukuk devleti demokrasi, insan

hakları ve avukatların ortak menfaatleri paydasında birlik olmasını sağlamakla kalmayacak ait olduğu etkinlik noktasına yeniden taşınmasını sağlayacaktır."

Durakoğlu, Feyzioğlu'nun "1,5 sene sonra. Kendine güvenen hodri meydan gelir, aday olur, seçilebiliyorsa seçilir" sözlerini atfen de şunları söyledi: "Sayın Birlik Başkanı hodri meydan diyerek 2021 Genel Kurulunu adres olarak göstermişti. Türkiye'nin hukuka saygısız bir tutuma 2021 Mayıs'ına kadar tahammülü yoktur. Bu nedenle birlik başkanının hodri meydan çağrısını kabul ediyor ve biz de sesleniyoruz. Hodri meydan. Meydan Genel Kurul toplantısıdır. Genel Kurul'dan kaçmayın. Ya kanunu derhal uygulayın ya da istifa edin."

Örgütlü bir sınıfı hiçbir kuvvet yenemez!

İşçi sınıfı her ne kadar parçalı, birbirinden kopuk ve sınırlı da olsa mücadele refleksini yitirmiş değildir. İşçi sınıfının kendi bağımsız tutumuyla tarih sahnesine çıkacağına olan inancı sağlamlaştıran bu direnişler aynı zamanda onun ihtiyaç duyduğu önemli sorunları da ortaya çıkarmaktadır: Birlik ve dayanışma...

Sermaye düzeni ve AKP iktidarı işçi sınıfına yönelik saldırılarını aralıksız sürdürüyor. Kıdem tazminatına yönelik saldırı her zamanki güncelliğini korurken, diğer hak gaspları belli bir takvime göre sırayla hayata geçiriliyor. Açıklanan “yeni ekonomik programlar” bu saldırılara vesile yapılırken, bunu ihtiyaca göre parça parça geçirilen diğer hak gaspları izliyor.

AKP hükümetleri dönemi, işçi sınıfı için 12 Eylül ile başlayıp bugüne kadar yoğunlaşarak süren kayıplar döneminin en büyük kesitini oluşturuyor. Kayıplar sadece kaybedilen haklarla sınırlı değil. Eylem yapma yeteneğini yitirmeye başlayan, eylem deneyimlerinden yoksun kalan bir sınıf tablosu duruyor önümüzde. Geçmişle kıyaslandığında, yapılan grev sayısında ve bu grevlere katılan işçi sayısındaki azalma, tablonun bu yönünü yeterince açıklıyor. “Yasal grevler” dışında fiili eylem ve direnişlerde de aynı sonuçla karşı karşıyayız.

İşçi sınıfının saldırılar karşısındaki bu “edilgenliğin” gerisinde elbette çok yönlü nedenler var. Daha başlamadan grevlerin yasaklanması, direnişe geçen işçilere yönelik saldırılar vb. bunların başında geliyor. Üstüne sendikal ihanetler de cabası... Meselenin bu yanına değinmeden, sınıfın eylemsel pratiğinin sınırlarına bakacak olursak, göreceğimiz olgu bunca saldırı karşısında gösterilen diren-

cin zayıflığıdır.

İşçileri sermaye sınıfı ve onun hükümetleri karşısında savunmasız bırakan en büyük neden onun sınıf bilincinden yoksun olmasıdır. AKP döneminin en büyük başarısı da buradadır. Alt kimliklere bölünmüş, sınıfsal aidiyeti unutturulmuş, bir bölümü şovenizmin bir bölümü de din tüccarlarının etkisine bırakılmış işçiler, kendi haklı davaları için dövüşmek yerine kendilerini sömürenlerin tuzaklarına düşmektedirler. Hal böyle olunca ortaya kendi gelecekleri için birleşemeyen, insanca çalışma ve yaşama koşulları için örgütlü kavga veremeyen, haklarına yönelik saldırılarla karşılaştığında direnişi seçmeyen bir işçi bölümü ortaya çıkmaktadır.

Öte yandan bu gerçeklik, işçi sınıfının sermayeye öfkесinin yatıştığı ya da tümüyle bastırıldığı anlamına da gelmiyor. SEKA, Tekel, Greif, Metal Fırtına vb. direnişler geçmiş ve gelecek arasında işçi sınıfının eylemlerle ördüğü köprüdür. Her ne kadar işçi sınıfının tamamının gözünde aynı netlikle görünemese de bu köprü dimdik ayakta.

Sahte kutuplaşmaların çemberinde sıkıştırılan, düzen güçlerinin birinin ya da diğerinin ayağına dayanak yapılmaya çalışılan, deyim yerindeyse boğulacak duruma getirilip kendisine en yakın yıla na sarılmaya zorlanan işçi sınıfı bu şart-

lar altında dahi kötürümleşmiş değildir. Şu son dönemde, bunca elverişsiz koşullarda gerçekleşen işçi direnişleri bile bunu doğrulamaktadır. İşçi sınıfı her ne kadar parçalı, birbirinden kopuk ve sınırlı da olsa mücadele refleksini yitirmiş değildir. İşçi sınıfının kendi bağımsız tutumuyla tarih sahnesine çıkacağına olan inancı sağlamlaştıran bu direnişler aynı zamanda onun ihtiyaç duyduğu önemli sorunları da ortaya çıkarmaktadır: Birlik ve dayanışma...

Bu zor şartlarda gerçekleşen işçi direnişlerinin her zamankinden daha fazla birliğe, her zamankinden daha fazla dayanışmaya ihtiyacı vardır. Birlik ve dayanışma, destekçi güçler için olduğu kadar direnişçi işçiler için de önemlidir. Direnişleri ortaklaştırmayı başarmak, dayanışmayı bu birliktelikle büyütme direnen işçilere büyük bir moral, bu direnişleri takip ederek ondan umut bekleyen diğer işçilere de örnek olacaktır. İşçi sınıfının parçalı, bölük pörçük tablosuna son vermek için de eyleme geçmiş direnişçi işçilerin yan yana gelebilmesi zorunludur. Direnişçi işçilerin oluşturacağı birliktelik dayanışma güçlerini de birleştirecektir. Şili meydanlarında yeniden yankılanan şiarlar gibi; direne direne, birleşe birleşe ilerleyen işçileri hiçbir güç durduramaz. “Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!” <https://rantey.org>

Cihan Tekstil patronu tazminatsız işten attığı işçiye saldırdı

AKP iktidarı ve sınırsız hizmet sunduğu sermayedarlar, toplumsal muhalefeti hedef alan baskı ve devlet terörünü tırmandırırken, doğrudan işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırıların dozunu da artırıyor. Çok yönlü kriz içerisinde debelenen ve bunun faturasını işçi ve emekçilere ödeten sermaye iktidarı, haklarına sahip çıkan işçi ve emekçilere tahammül edemiyor.

Son olarak Cihan Tekstil’de, tazminatı da gasp edilerek haksız bir şekilde işten atılmasını protesto etmek isteyen kadın işçi Meya (Reyhan) Kara, patron Şükrü Üner’in ve beraberindeki güruhin taşlı sopalı saldırısına uğrayarak kafasından yaralandı.

KADIN İŞÇİ, KAFASINA ATILAN TAŞLA YARALANDI

Esenyurt’ta bulunan Cihan Tekstil’de ihbar ve 2 buçuk yıllık kıdem tazminatı ödenmeden kapının önüne konulan Kara, işten çıkarıldığı Cihan Tekstil önünde Emeğin Gücü Derneği ile birlikte eylem yapmak istedi.

Eylemde konuşan Emeğin Gücü Derneği Başkanı Hasan Ergül, Şükrü Üner ile telefon ve mail yoluyla görüşmelerini belirterek “Patron, yaklaşık 1 aydır Reyhan Kara kardeşimizi oyalıyor, anasının ak sütü kadar helal olan kıdem ve ihbar tazminatını ödememek için her türlü hileye başvuruyor. Kendisi işçi kardeşimize zorla istifa dilekçesi imzalatmaya çalışmıştır, kendisine hakaret etmiştir. Reyhan Kara’nın hakları ödeninceye kadar kapınızın önündeyiz. Her gün oturma eylemimize devam edeceğiz” dedi.

Açıklama yapıldığı sırada yanında birkaç kişiyle birlikte işyerinin önüne gelen patron Şükrü Üner, açıklamaya katılanlara taş ve sopalarla saldırdı. İşten çıkarılan Reyhan Kara, saldırı sırasında başına taş isabet etmesi sonucu kanlar içinde kaldı.

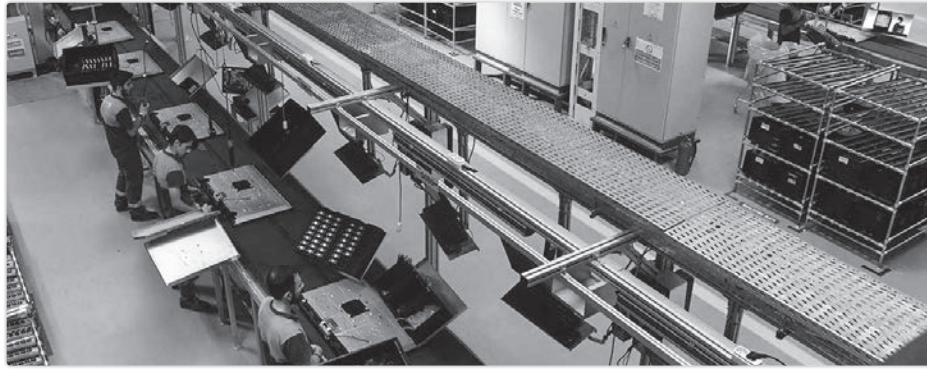
Metal Grup TİS süreci ve ücret mücadelesi üzerine

İşçi ücretlerine yapılacak zam oranları, TİS süreçlerinin temel tartışması olarak öne çıkıyor. Hatta TİS denince işçilerin aklına genelde ve sadece maaşlara yapılacak artışlar geliyor. Bu, sermayenin ve sendika ağalarının özel çabaları ile giderek yerleşen bir algı haline getiriliyor.

Bu ülkede işçi sınıfı çok yönlü ve çok boyutlu sorunlar yumağıyla boğuşuyor. Ücret konusu bunun öne çıkan başlıklarından biri. Ağır çalışma koşulları altında ezilmek ve karşılığında alınan ücretlerin yaşamı idame etmeye dahi yetmemesi, işçilerin tepkisinin odak noktası haline geliyor. Kendiliğinden ve doğal tepki olarak ekonomik talepler istemi bu somutluk üzerinden ortaya çıkıyor. Bu, TİS süreçlerinde ücret merkezli tartışmaların da zemini oluyor. İşçilerin bu doğal ve kendiliğinden reflekslerini sınıf mücadelesini zayıflatmanın bir unsuru olarak değerlendiren sendika ağaları, sendikal mücadeleyi ücret mücadelesi derekesine indirmeye özel bir gayret harcıyorlar. Bunu ise TİS masalarında “üç aşağı beş yukarı” pazarlık konusu haline getirerek, büyük gürültüler eşliğinde “sınıf mücadelesini” noktıyorlar. İşçilerin tabandan basıncını hissetmedikleri her durumda, sefaletin sefaletine imza atarak hem de...

Sınıf mücadelesinin dağınık ve parçalı yapısı, sendikal ağalık düzeninin bunu besleyen uğursuz misyonu ve bunların doğal sonucu olarak karşılaşılan kölece çalışma ve yaşam koşulları salt ücretler sınırına elbette daraltılamaz. Ücretler çok yönlü sorunlar silsilesinin bir ayağıdır. Tablonun bütününe görmek ve buna göre hareket etmek kritik bir noktada duruyor. Çünkü sorun sadece sömürüyü sınırlandırma değil, ortadan kaldırma mücadelesi içinde kalıcı bir çözüme kavuşturulabilir. Ancak bu gerçeklik, işçi ücretlerinin yükseltilmesi için sermaye ile girişilecek mücadelenin önemini ve ihtiyacını yadsımak anlamına da gelmez. Tersinden, sınıf mücadelesinin, bilinç ve örgütlülüğün zayıflığı koşullarında, doğal tepki olarak yakıcılığı yaşamın somut gerçeklikleri üzerinden hissedilen “ücret mücadelesini” çok daha özel bir hale getiriyor.

İşçi ücretlerinde artış ya da eksilme, kapitalist sömürünün artması ya da azalması kapsamında değerlendirilmesi,

buna uygun bir bakış ile yaklaşılması gereken temel bir sorun durumunda. Aynı anlama gelmek üzere TİS süreçleri de ekonomik-sosyal bir dizi boyutuyla sömürüyü sınırlandırma mücadelesidir. Bu mücadele içinde sınıfların karşılıklı gücü ve mücadele kapasitesi sınıf mücadelesinin seyrini belirliyor.

Sınıf mücadelesi tarihi, bu konuda da yeteri açıklıkta bir dizi veri sunuyor. Konumuz ücret olduğu oranda, ücretlerin arttığı ya da azaldığı dönemlere bakıldığında sınıf mücadelesinin seyriyle paralellik gösterdiği görülür. Ücretler hiç de işçi sınıfına empoze edilmeye çalışılan “ekonomik refah düzeyi”ne göre belirlenmemektedir. Kişi başı millî gelir açıklamalarında binlerce dolar ifade edilir fakat milyonlarca işçinin mecbur bırakıldığı asgari ücret hep sefalet ücretidir.

Kapitalizm işgücünü meta haline getirmiştir. Bu sistemde her şey piyasa koşullarına göre şekillenir. Her şey alınıp satılabilir durumdadır. İşçilerin ise bu düzende sadece satabilecekleri emek güçleri vardır ve yaşayabilmek için pazara onu çıkartmak zorundadır. İşçi, canında kanında bulunan, kendine özgü olan bu meta ile pazarda alıcı arar. Sermayedar bir meta olarak emek gücünü, fabrikasında bir değer yaratabilmek için belirli bir zaman dilimi için kiralar. İşçi örneğin 8 saatlik çalışması karşılığında 8 birimlik bir değer yaratır. Bu yarattığı değer 1 birimini yani 1 saatlik çalışma süresini kendisi için çalışmıştır. Kendi ücreti buna tekabül ediyordur. Bu 1 birim, işçinin işgücünü yeniden üretebilmesi için yetecek ücret kadardır. Barınma, beslenme, yeni işgücü yaratma vb.nin asgari sınırı olarak. Bir metanın fiyatı nasıl belirleniyorsa, bir meta olarak işgücünün fiyatı da öyle belirlenir. Hammaddeyken başlayan, pazara çıkana kadar geçen süreç boyunca

ca harcanan emek gücü miktarına göre...

Bilim ve teknolojinin gelişmesi üretim süreçlerine doğrudan yansıyor ve bu gelişim artık çok daha kısa sürelerde çok daha fazla üretim gerçekleştirilmesine olanak sağlıyor. Dakikada bir tane araba çıkartan bir otomotiv fabrikasında çalışan bir metal işçisi, gün içinde artık dakikalarla sınırlı bir zaman dilimi boyunca kendisi için çalışıyor. Örneğimizde işçinin kendisi için olanın dışında geriye kalan 7 birimlik değer diyelim ki 2-3 birimi de diğer üretim maliyetleri (hammadde, makine vb.) için kullanılıyor. Geriye kalan 5 birimlik değere sermaye sınıfı el koyuyor. İşçinin kendisi için yarattığı değer yanı sıra diğer üretim maliyetlerinin çıkartılması sonucu oluşan bu fazla değere (artı-değer) el konulması, sömürünün özüdür.

Ücret artışları konusunda sermayenin, sendika ağalarının koparttığı kuru gürültünün, rakam oyunları olmak dışında bir anlam ifade etmeyen yüzdeler oranların bu gerçeklik karşısında hiçbir hükmü bulunmuyor. İşçi sınıfı ücretlerini artırmak için giriştiği mücadeleden kazanımla çıktığında, gerçekleşen sömürüyü sınırlandırmış, yani art-değerden aldığı payını artırmış, patronların el koyduğu miktar ise azalmıştır. Dolayısıyla sendika ağalarının dillerine pelesenk ettikleri “kazanacağız-kazandıracacağız” söyleminin, gerçeklerin üzerini örtme, sömürüyü gizleme dışında bir anlamı yoktur. Ücret mücadelesi, bunu artırma çabası ve isteği bu nesnel gerçeklik üzerinden düşünülmelidir. Kapitalist düzen, tüm kurumlarıyla bu gerçekliklerin üzerini örtmeye çalışıyor. İşçilerin yarattığı değere el koyan asalaklar gerçeğini, işçilere ekmek kapısı açan işverenler imajıyla değiştirmeye gayret ediyor.

Metal TİS sürecinde, üstelik kriz koşullarında yetkili sendikaların taslakları-

na yazdıkları %26-%34 oranları, işçilerin yakıcılığı hissettikleri, bir parça daha rahat yaşayabilmelerini sağlayabilmekten bile çok uzak, algıları bulandırmaya dönük rakamlardır. Sanki MESS lütfedecek, cebinden 3-5 kuruş fazla verecek algısının propagandası yapılıyor.

Asgari ücret açlık sınırının altında seyrediyor. Ve bugün neredeyse bütün metal fabrikalarında işe yeni giren işçiler -ki artık fabrikaların büyük bir bölümünü oluşturuyorlar- asgari ücret ya da biraz üstünde ücretle işe başlıyorlar. İkramiyelerin, diğer kısmi sosyal hakların maaşlara yedirilerek verilmesi bu gerçekliği perdelese de metal işçilerinin büyük bir bölümünün açlık sınırının altında bir ücretle çalıştığı gerçeği gizlenemiyor. Krizin yükünün işçilere yüklendiği bugünlerde tablo daha da ağırlaşıyor. Sermaye kâr oranlarını korurken, hatta artırırken, bir yandan da krizi fırsata çevirerek işçilerin sömürü zincirlerini kalınlaştırıyor. Hükümeti, medyası, devlet bütçesi bunun için seferber edilmiş durumda.

Sendikal ağalık düzeni her TİS sürecinde sahnede aynı oyunu oynuyor. Yüzdeler dilimlerle laf cambazlığı yapıyor. İşçilerin kendi yarattıkları değerlere yabancılaşması sağlanıyor. Sendikaların başına çöreklenmiş ağalar, sendikaların esas işi olan işçinin sömürüsünü sınırlandırma mücadelesinden dahi çark ederek, sınıf mücadelesini içten çürüten bir misyon oynuyorlar.

Metal işçisi içinden geçtiği Grup TİS sürecine, bu süreçte yakıcılığı her gün biraz daha fazla hissettiği ücret zamlarına bu gözle bakabilmeli, insanca yaşayabilecek bir ücretin ancak sınıf mücadelesinin güçlendirilmesi sayesinde olanaklı olduğu gerçeğine dayanarak safları sıklaştırmalıdır. Sorun MESS kodamanlarının ne kadar vereceği değil, işçi sınıfının kendi yarattığı değerler içinden daha fazla pay almak için güçlü bir mücadele örecektir kanalları yaratıp yaratamadığıdır. Bunu sömürüyü toptan ortadan kaldırmaya dönük mücadelenin bir parçası olarak değerlendirip değerlendiremediğidir. Bu TİS sürecinden kazanımla çıkabilmek buna bağlıdır. Metal işçisi birliğini kurup, fabrika fabrika örgütlendiğinde bunu yapabilecek güçte olduğunu birçok kez kanıtlamıştır.

2019- 2021 toplu sözleşme süreci başladı...

Krizin faturasını sırtımıza yüklemeye çalışan bir avuç sömürücü asalağa karşı:

Ayağa kalkma, mücadeleye atılma zamanı

Yeni bir Metal Grup Toplu Sözleşmesi süreci içerisindeyiz. Çalışma ve yaşam koşullarımızın her geçen gün daha da ağırlaştığı, başta grev yasakları olmak üzere hak ve özgürlüklerimizin neredeyse tamamen ortadan kaldırıldığı bu dönemde, TİS süreci özel bir önem taşıyor. Zira, sermaye sınıfı yaşadığı krizin bütün faturasını sırtımıza yüklemek istiyor. Eriyen ücretler, artan hayat pahalılığı, önü alınamayan işsizlik, giderek kötüleşen çalışma ve yaşam koşulları ortada. MESS, hükümet ve Türk Metal üçlüsü bu koşullara rağmen bizi kötü bir sözleşmeye "razı etmek" için her yolu deniyor. Tüpraş sözleşmesi ve kamu işçilerine verilen sefalet zammı üzerinden, biz metal işçilerine hem mesaj hem de gözdağı verilmek isteniyor. Bu koşullarda sözleşmeden çok bir şey beklenemeyeceği algısı hâkim kılınmaya çalışılıyor. Sendika ağaları daha baştan içi boş taslaklarla işverenin karşısına çıkıyorlar; içimize sızmış sinsi bir yılan gibi koşulların ne kadar kötü olduğunu, bu sözleşmeden çok şey beklenmemesi gerektiğini dillerinden düşürüyorlar. İşin kötüsü birçok işçi arkadaşımız bu zokayı yutarak daha bu günden düşük zamma ve her türlü işveren dayatmasına boyun eğmeye hazır görünüyor.

Bu sözleşme sürecinde derinleşen krizin faturasını kimin ödeyeceğinin pazarlığı yapılacak. Çalışma ve yaşam koşullarımızı daha da ağırlaştıracak uygulamalara, enflasyon ve artan hayat pahalılığı karşısında kayıplarımızı dahi telafi etmeyecek bir zamma, 3 yıllık sözleşme başta olmak üzere MESS'in her türlü dayatmasına boyun eğmek krizin faturasına razı olmak manası gelir. Metal işçilerinin buna dayanacak gücü kalmamıştır. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Yapmamız gereken sermayenin saldırıları karşısında aynı sorunları yaşadığımız, aynı kaderi paylaştığımız diğer sınıf kardeşlerimizle birleşerek, krize karşı işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütlemektir. Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezisi olan metal işçisine düşen görev "krizi biz yaratmadık, faturasını biz ödemeyeceğiz!" diye haykırarak mücadeleye atılmaktır. Metal işçileri Birliği bütün metal işçilerini fabrika fabrika örgütlenmeye, bölüm bölüm komiteler inşa etmeye, fabrikalar arası kurullar kurarak mücadelesini diğer sınıf kardeşleriyle ortaklaştırmaya çağırıyor.

**ONLAR BİR SINIF, BİZ BİR SINIFIZ!
ONLAR BİR AVUÇ AÇ GÖZLÜ
SÖMÜRÜCÜ, BİZ İSE BÜTÜN
DEĞERLERİN YARATICISI
MİLYONLARIZ!**

Patronlar ve işçiler iki ayrı sınıfa, iki ayrı dünyaya aittir. Onlar bizim sırtımızdan lüks ve sefahat içinde yaşamaya devam etmek istiyorlar. Biz ise emeğimize, onurumuza sahip çıkmaya, kendimiz ve çocuklarımız için insanca yaşam koşulları yaratmaya çalışıyoruz. İşçi ve sermaye arasındaki bu çelişki ancak sermaye sınıfının ve ona hizmet eden bu sömürü düzeninin ortadan kalkmasıyla çözülebilir. O büyük gün gelinceye kadar yapmamız gereken örgütlenmek, haklarımız ve geleceğimiz için durmaksızın mücadele etmektir. Adına kapitalizm denen bu sistemde bizim yarattığımız zenginliklere sermaye sınıfı el koyuyor. Ekonomik ve siyasi haklarımızı daha çok kısıtlamaya çalışıyor. Kriz dönemlerinde ise bu daha pervasız bir hal alıyor. Zira, bu dönemlerde patronlar kârlarının düşmemesi için, haklarımızı daha çok gasp ediyor. Dolayısıyla bu düzende toplu sözleşme masaları da patronun bizim işgücümüzden ne kadar kâr elde edeceğini belirlemek için kuruluyor. Bu süreçte çıkarları birbirine tamamen zıt olan iki sınıf karşı karşıya geliyor.

Biz işçilerin bu mücadelede en önem-

li silahı üretimden gelen gücümüz ve Metal Fırtınası gibi nice büyük direnişlerde ortaya koyduğumuz kitlesel eylem kapasitemizdir.

Patronlar ise gücünü bu düzene egemen olan sermaye sınıfından, ona hizmette kusur etmeyen siyasi iktidarlardan, yargısı-polisi-medyası ile aslında sermayenin çıkarlarını savunmayı kendi varlık zemini haline getirmiş diğer düzen kurumlarından alırlar. Bu yüzden grevlerimiz ertelenir. Örgütlenme hakkımız kısıtlanır. Yasalar hep sermaye sınıfından yana davranır. Sözde kendisi bir yargı kurumu olan Yüksek Hakem Kurulu (YHK) hep patronların lehine karar verir.

METAL İŞÇİSİ KARDEŞLER;

Görünürde karşımızda olanlar çok güçlüdür, örgütlüdür. Yasalar ve devlet onlardan yanadır. Fakat onlar gerçekte bir avuç aç gözlü sömürücüden başka bir şey değildir. Onların bütün gücü bizim yeterince örgütlü olamamamızdan gelmektedir.

Bugün ekonomik krizin yol açtığı sonuçlara tepki duyan ve çıkış arayan milyonlarca emekçi gözünü metal sözleşmelerine dikmiş durumdadır. Bizim yakacağımız mücadele ateşi emeği ile geçinen milyonlar için de yol gösterici bir işaret fişegi olacaktır. Biz kararlı bir mücadeleye atıldığımızda bu ülkenin tüm işçileri, emekçileri, onurlu aydınları yüreğinden yana atan gençleri, kadınları

bizim yanımızda olacaktır. İşte o zaman kimin güçlü, kimin güçsüz olduğu açığa çıkacak, bir avuç kan emici işçi sınıfının gücü önünde eğilecektir. O yüzden yapmamız gereken şey, haklı davamızı tüm sınıf kardeşlerimize anlatmak, talep ve istemlerimizi duyurmak, işçi sınıfını ve tüm emekçileri haklı davamız etrafında birleşmeye çağırmaktır.

Umutsuzluk, yılgınlık ve mücadele kaçkınılığını def edelim. Meşru taleplerimiz etrafında birleşelim. Fabrika komitelerinde örgütlenelim.

Yapmamız gereken ilk şey, vakit kaybetmeden fabrika ve bölüm komitelerini kurmaktır. Hemen arkasından ise fabrikalar arası kurulların inşası için yan yana gelmektir. Fabrika ve bölüm komiteleri bir sözleşme sürecinin can damarıdır. Gelişmeler bu komitelerde değerlendirilecek, eylem kararları buralarda alınacak, diğer fabrikalarla ilişkiler bu komiteler üzerinden sağlanacaktır. En güvenilir, en mücadeleciler arkadaşlarımızdan oluşturacağımız bu komiteler, aynı zamanda sendika ağalarının bizim irademizi boşa çıkararak ihanet sözleşmesine imza atmalarının da önüne geçmenin en büyük dayanağı olacaktır. Hemen yarın en güvenilir arkadaşlarla bir araya gelerek ilk adımları atmak, daha sonra bunu bütün işçi arkadaşlarımıza taşımak, önümüzde duran temel bir görevdir. Bunu başarmak için "bizden bir şey olmazcılığa", "böyle geldi böyle giderciliğe", birbirimi-

ze karşı güvensizliğe; kısacası umutsuzluk, yılgınlık ve mücadele kaçkınlığına yol açacak her düşünceye karşı amansız bir mücadele yürütmek şarttır.

SENDİKA BÜROKRATLARI SERMAYENİN İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ AJANLARIDIR! SÖZLEŞMENİN KADERİ BU BİR AVUÇ İŞÇİ SATICISININ İNSAF VE İRADESİNE BIRAKILAMAZ!

Açı gerçek şudur ki; bugün metal işçileri gerçek bir sendikal örgütlenmeden mahrumdur. Büyük bir çoğunluğumuzun üye olduğu Türk Metal, başından itibaren sermaye işçi sınıfını denetim altında tutabilsin diye kurulan bir sendikadır. 12 Eylül sonrasında ise bizzat MESS ve siyasal iktidarların desteği ile büyütülmüş, biz metal işçilerinin mücadelesinin başına bela edilmiştir. Bugüne kadar işçi sınıfı lehine yaptıkları tek bir iş bulmak mümkün değildir. Onlar “üretmek-kazanmak-kazandırmak istiyoruz” derken bize köle gibi çalışmayı, MESS ve patronların dayatmalarına boyun eğmeyi öğütlemektedirler. Kazandırmak istedikleri biz değil, artıkları ile beslendikleri patronlardır. Adına kapitalizm denilen bu düzende hem patronun hem işçinin ortak çıkarları yoktur-olmamıştır. Aslında sendikacılığı meslek haline getirmiş, bunun nimet ve menfaatlerinden sınırsızca yararlanan bir avuç çıkarıcı dışında her işçi arkadaşımız bu gerçekliğin farkındadır.

Kendini “Türkiye sendikacılık hareketi tarihiyle özdeş” sayan Birleşik Metal İş için de durum geline yerde ne yazık ki Türk Metal’den çok da farklı değildir. KAVEL’in, SENGURLAR’ın, DERBY’nin, NETAS’ın ve daha nice önemli işçi direnişinin mirasçısı olduğunu söyleyenler, işçi sınıfının içinden söküp atamadıkları Türk Metal’e zaman içinde benzemişlerdir. Örgütlü oldukları fabrikalarda temsilcileri her türlü demokratik ilke ve anlayışı ayaklar altında alarak sorgusuzca görevden almak, hem 1998’de hem de 2015’teki Metal Fırtınası döneminde kendine yönelmiş olan işçileri gereğince örgütlemeyip yarı yolda bırakmak, daha yakın zamanda ise MATA, HT SOLAR gibi birçok fabrikada işten çıkarmalara, hak gasplarına “uzlaşma” adına rıza göstermek Birleşik Metal İş’e hakim anlayışın pratikleridir. Bu anlayıştan metal işçisinin bugün ihtiyaç duyduğu kararlı-dışedış bir mücadeleye önderlik etmesi beklenebilir.

Yakın zaman içinde Türk Metal ile Birleşik Metal İş arasında imzalanan “protokol”, Birleşik Metal İş’in vardığı noktayı özlü bir biçimde göstermektedir. Bu protokole göre; iki sendika “sendikal uyumsuzluklarda” imzaladıkları protokol

çevçevesinde davranacak ve “sendikal mücadelede dayanışmayı güçlendirmek” için çaba harcayacaklar. Bunun ne anlamı geldiğini metal işçisi gayet iyi bilmektedir. Giderek ayrılaşan bu iki sendikal anlayış, birbirlerinin işine de, fabrikasına da karışmayacak. Bu Türk Metal’de örgütlü olan on binlerce metal işçisini, Türk Metal’in insafına terk edilmesi anlamına gelmektedir. Bu protokole imza atan Birleşik Metal İş yöneticileri, sadece Türk Metal’den bir farklarının kalmadığını ilan etmemişlerdir, aynı zamanda işçinin sendika seçme hakkına ket vurmaya çalışarak, karanlık bir suça da ortak olmuşlardır.

Tüm sürecin pasif öznesi olan ÖzÇelik İş’e gelince, siyasal iktidarın doğrudan uzantısı durumunda bulunan bu sendikanın tüm misyonu, hükümetin uyguladığı sosyal yıkım politikalarına biz işçileri ikna etmek üzerine kuruludur. Bu sözleşmede hükümetin politikalarını el altından destelemek dışında özel bir rolleri olması da beklenemez. Metal Fırtınası döneminde işçilerin yanlış tercihleriyle Tofaş’a soktukları bu ağababalarının ne halde olduğunu görmek için, o dönemde yaşananlara ya da örgütlü olduğu diğer fabrikaların durumuna şöyle bir göz atmak yeterli olacaktır.

Bu 3 sendikanın oluşturdukları TİS taslaklarına bakılınca, söz konusu yönetimlerin sürece nasıl baktığı kolayca anlaşılabilir. Türk Metal daha işin başında, taslakta %26 zam isteyerek bize dayatılacak sefalet ücretine çanak tutmaktadır. “%20’lik taleple kayıplarımız telafi edilmez” diyen Birleşik Metal İş’in istediği ise %34’tür. Peki hayat pahalılığın katlanılmaz boyutlara ulaştığı, alım gücümüzün neredeyse sıfırlandığı bir ortamda kayıplarımız %34 zam istenerek mi telafi edilebilecektir? Üstelik taslaklarda yazılanlarla gerçekten pazarlığı yapılanın her zaman farklı olduğunu bütün metal işçileri bu güne kadarki tecrübelerden bilmektedir. Aslen Türk Metal’in ikiz kardeşi olan ve toplu sözleşme taslağını uzun süre sır gibi saklamayı başaran ÖzÇelik İş’in talepleri ise sanki anlaşmış gibi Türk Metal ile aynıdır. Hazırlanan taslakların tamamı, metal işçisinin neye ihtiyaç duyduğu değil, MESS’in ne kadar vereceğinden hareketle hazırlanmıştır.

Tüm bu taslaklar içinde sadece TOMİS’in taslağı bizlerin istem ve taleplerine yanıt verme çabası içindedir. Karşı karşıya kaldığımız kayıpları az çok karşılayabilme hedefindedir. Metal Fırtınası’nın doğrudan ürünü olan TOMİS, sendikal işleyiş ve mücadele anlayışı açısından da bu sendikalardan tamamen farklılık göstermektedir. TOMİS’in MESS kapsamındaki işletmelerde örgütlü olmaması, sendika barajı gibi yasal engellerle karşı

karşıya bulunması, yasal olarak TİS yetkisinin olmaması, sendikanın metal işçilerinin mücadelesinde bir taraf olma gerçeğini değiştirmemekte, tersinden temsil etmeye çalıştığı sınıf sendikacılığı ilkeleri ile yeniye inşa çabası her geçen gün güçlenerek, alternatif olma potansiyeli kuvvetlenmektedir.

Bu tablo içerisinde sözleşme sürecinin sendika ağalarının insaf ve iradesine bırakılması düşünülemez. Bugünden taslakların revize edilmesi için sendikalara baskı yapmak, iş yeri komitelerimizi kurarak sendikacıların bizden habersiz olarak sözleşmeye imza atmasını engellemek için mücadeleye girişmek hayati önemdedir.

“BİZİ KURTARACAK OLAN KENDİ KOLLARIMIZDIR!”

Her yönüyle zor geçecek bir TİS süreci biz metal işçilerini beklemektedir. Sözleşme sürecinin yeni hak kayıplarına yol açmaması için yapmamız gereken ise, hemen iş yeri ve bölüm komitelerini kurarak inisiyatifini kendi elimize almaktır.

Sorun kendi başına sözleşme süreci de değildir. Başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere birçok yıkım paketi meclis gündeminde beklemektedir. Kriz derinleşmekte, siyasal iktidar ardı arkası kesilmeyen yeni ekonomik programlarla sermaye sınıfını rahatlatıp, krizin yükünü üstümüze bindirmeye çalışmaktadır. Bu yüzden TİS mücadelesi aynı zamanda krizin sonuçlarına karşı mücadele ile de birleştirilebilmelidir. Örgütlenme yaklaşımımız bu durumu gözetmeli, bizi bölen her türden ayrımlar bir kenara bırakılarak, işçilerin tabandan birlik ve örgütlenmesi sağlanmalıdır. Bilinmelidir ki ancak bu yapılabildiğinde çalışma ve yaşam koşullarımızın her geçen gün daha da kötüye gitmesinin önüne geçebiliriz. Bu mücadelede biz metal işçilerin güveneceği esas güç ise sınıf kardeşlerimizdir. Hep akılda tutulmalıdır; ne burjuva siyasal partiler, ne artık sermayeye hizmet eder konuma gelmiş sendikal yönetimler, ne de her durumda sermayeye hizmeti emekçiye hizmetten üstün tutan devlet kurumları... Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

MİB; METAL İŞÇİSİNİN ÖNCÜ BİRLİĞİ, KARARLI YOL GÖSTERİCİSİDİR. KAZANMAK İÇİN MİB İLE BİRLEŞ!

Metal işçisi arkadaşlar;

Metal işçisi, söz-yetki-karar hakkını eline almalıdır. Haklı ve meşru taleplerini ortaya koymalı, tabandan birliğini kurarak, kazanana kadar mücadeleyi sürdürmelidir.

Bu mücadelede metal işçisinin en büyük dayanağı MİB’in varlığıdır. Bundan yararlanarak önce kurulan Metal İşçile-

ri Birliği, öncü metal işçilerin mücadele platformudur. O günden bu yana MİB sermayenin saldırılarına, siyasal iktidarların işçi sınıfı karşıtı politikalarına, sendikal ağalık sistemine ve bunların dayanağı olarak bu sömürü ve baskı düzenine karşı mücadele etmektedir.

2015 metal eylemleri, MİB’in varlığı sayesinde süreklilik kazanıp genişlemiş, değişik fabrikalardaki talepler gene MİB’in katkısı sayesinde sadeleştirilip, ortaklaştırılmıştır. 26 Nisan, 5 Mayıs gibi eylemler bizzat MİB’in yönlendirmesi ile örgütlenebilmiştir.

2017 TİS sürecinde MESS’in bir takım dayatmalarını geri çekmesinde, sendikacıların satış sözleşmesine kolayca imza atamamasında en önemli faktörlerden birisi de MİB’in varlığıdır. Onun öncülüğünde gerçekleşen Metal Fırtınası eylemlerinden duydukları korkudur.

Metal işçisi sözleşme sürecinden kazanımla çıkmak, krizin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadele etmek istiyorsa, yapması gereken şey Metal İşleri Birliği ile bağını güçlendirmektir. Deneyim ve birikimlerini bu sayede diğer sınıf kardeşlerine taşımak, birleşik sınıf mücadelesinin kollarını yaratmaya çalışmaktır.

Arkadaşlar birliğimizi güçlendirelim! Fabrikalarımızdaki her türlü gelişmeyi MİB’e yansıtarak diğer işçi kardeşlerimizle paylaşalım. MİB üzerinden yaklaşım ve önerilerimizi ortaklaştıralım. MİB’in öncülüğü ile mücadelelerimizi büyütelim... Sermayenin, siyasal iktidarın ve sendika bürokratlarının karşına metal işçilerinin birliğinin gücü ile çıkalım!

MESS, hükümet ve sendikal bürokrasinin ittifakını dağıtmak için,

Krizin faturasını ödemeyi reddetmek için,

Kıdem tazminatımızın gaspına geçit vermemek için,

Sefalet ücreti, hak gaspları, 3 yıllık sözleşme ile dayatılacak satışa karşı durmak için birliğimizin gücü ile BİR ADIM ÖNE!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

TALEPLERİMİZ:

İnsanca yaşamaya yeten ücret

2 yıllık sözleşme

Sağlıklı ve insanca çalışma koşulları

Krizin faturasını yaratanlar ödesin..

Kıdem tazminatının gaspına dönük hazırlıkları durdurulsun!

İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!

İki günlük kesintisiz hafta sonu tatili!

Esnek, kuralsız, taşeron çalışma yasaklansın, taşeron işçiler kadroya alınsın!

Eşit işe eşit ücret!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Metalde toplu sözleşme süreci ve birleşik mücadele

Hem Türkiye hem de dünya genelinde patronlar emekçilere yönelik amansız bir saldırı kampanyası sürdürüyorlar. Son aylarda dünyanın dört bir yanında yaşanan direniş örnekleri saldırıların sadece Türkiye ile sınırlı olmadığını gösteriyor. Türkiye'deki saldırılar 1980 askeri faşist darbesinden bu yana hız kesmeden devam ediyor. Özelleştirmeler, sendikasıylaştırma, çalışma yaşamının esnekleştirilmesi ve kuralıslaştırılması, ücretlerin sefalet derecesine indirilmesi ve büyüyen işsizlik bütün bu sürecin köşe taşları oldular.

Bugün ise ekonomik krizin açmazlarından kurtulmaya çalışan AKP iktidarı ile -krizi, büyümenin ve yeni sermaye birikimleri yaratmanın fırsatına çevirmeye çalışan- patronlar, IMF raporlarından bozma CB Kalkınma Planı, YEP gibi programlarla işçi sınıfının haklarına el koymanın yeni yollarını arıyorlar. Hedeflerinde, işçilere iş güvencesi de sağlayan kıdem tazminatı gibi son kazanımlar var.

Yine ayrı bir cephede, Koç sermayesi öncülüğünde patronlar tek bilek olmuş, toplu sözleşmeler yoluyla yeni kölece çalışma rejimini sağlamlaştırmak istiyorlar. Kamudaki işçi ve memur sözleşmeleri ile TÜPRAŞ ve cam işkolundaki TİS'leri dayanağa dönüştüren sermayedarlar, son olarak MESS Grup TİS kapsamındaki 140 bini aşkın metal işçisini köleliğe razı etmenin planlarını yapıyorlar.

Patronlar istedikleri çalışma rejimi için Metal Grup Toplu İş Sözleşmeleri üzerinden bir nevi önemli bir raunda çıkıyorlar. Süreç, işçi sınıfı açısından da böyle bir anlam taşımaktadır. MESS patronlarının sözleşme görüşmelerini geciktirmesinin temel sebeplerinin başında, AKP iktidarının uygulamayı düşündüğü saldırı programını görmek ve buna göre konumlanmak geliyor.

Koç'un başını çektiği MESS kodamanlarının, sözleşme öncesindeki süreçte Yönetim Kurulu Başkanlığına ve TİSK Başkanlığına, Koç'un işçi düşmanı politikalarının yaratıcısı aynı ismi getirmeleri, sermayenin, metal işçisi karşısında bir bütün olarak hareket ettiğini gösteriyor. Bunun yanına siyasal iktidarı, yani AKP'yi de eklediğimizde, bir yanda saldırı dalgası altındaki işçi sınıfını temsilen metal işçisi, diğer yanda ise kapitalist Türkiye'nin asalak her kesimi yer almaktadır.

Metal Fırtınası'nı yaratan tek başına bir fabrikanın karşı koyuşu değildi. Metal Fırtınası sendikal ağalık ve MESS düzenine bütün metal işçisinin karşı çıkmasıydı. Hareket bir fabrikadan çıkıp bir başkasına yayıldıkça güçlendi. Tek başına kalıp ezilmekten kurtuldu. Ancak sonrasında sermayenin ve AKP'nin yoğun çabaları hareketin birleşik karakterini çözmeye, işçileri bölüp ayrıştırmaya başladı. Sonunda yalnızlaşanlar, ortak hareketten kopanlar kazanabileceklerinden daha azı ile yetinmek zorunda kaldılar.

Dünyada emekçilerin hareketlendiği ve saldırı dalgasına karşı sokaklara döktüğü bu evrede sermayenin bir bütün olarak davranma çabası tek başına bir gücün değil, aynı zamanda bir korkunun ifadesidir. Emekçilerin ortak tepkisinin Türkiye topraklarında sosyal patlamaya dönüşmesinden, işçi sınıfının topyekun bir karşı koyuşundan çekiniyorlar. Ki emekçileri sokağa dökcek ve birleştirecek birçok koşul mevcuttur.

Bu saldırı ve kölelikten çıkışın tek bir yolu vardır: Sermayenin ve AKP iktidarının en korktuğu şey olan, işçi sınıfının ortak mücadelesi! Ancak işçi sınıfının ortak mücadele kanalları sınırlıdır. Sendikaların bürokratlar tarafından ehlileştirilmesi bu kanalları büyük oranda tıkadı. Yine de metal TİS'leri ortak mücadelenin zemini olmayı sürdürüyor.

Metal işçisi ülke ekonomisinde ve işçi sınıfının mücadele tarihinde en özel deneyimlere sahip kesimi temsil etmektedir. Tüm kötürümleştirme çabalarına rağmen metal işçileri, 2015 yılındaki Metal Fırtınası ile tüm ülke genelinde fabrika ayrımı yapmadan metal işçilerinin ortak mücadelesini yarattılar. Metal işçisi fabrikalarda bölüm bölüm bağımsız komitelerini kurarak sürece yön verdi. Topluma kan kusturan sermaye ve AKP iktidarının eli kolu, Fırtına'nın güçlü estiği 15 gün

boyunca bağlı kaldı.

İşçi sınıfını birleştiren sebepler tarih boyunca hep yakıcı ihtiyaç ve talepler olmuştur. Bugün dünden daha fazlası ile bu koşullar mevcuttur. Metal işçisinin sözleşme yolu ile kölelik dayatmalarına karşı koyma çabası, işçi sınıfının karşı koyuş gücüne ivme kazandıracaktır. 2015 yılındaki Metal Fırtınası'nın ardından, birçok sözleşmede işçilerin kölelik dayatmalarını kabul etmeyerek grev silahına sarılma eğilimlerini besleyen metal işçisinin karşı koyuşuydu.

Metal Fırtınası'nı yaratan da tek başına bir fabrikanın karşı koyuşu değildi. Metal Fırtınası sendikal ağalık ve MESS düzenine bütün metal işçisinin karşı çıkmasıydı. Hareket bir fabrikadan çıkıp bir başkasına yayıldıkça güçlendi. Tek başına kalıp ezilmekten kurtuldu. Ancak sonrasında sermayenin ve AKP'nin yoğun çabaları hareketin birleşik karakterini çözmeye, işçileri bölüp ayrıştırmaya başladı. Sonunda yalnızlaşanlar, ortak hareketten kopanlar kazanabileceklerinden daha azı ile yetinmek zorunda kaldılar. İlk başta işçilerin fabrika komiteleri ve fabrikalar arası kurulları ile büyüyen Metal Fırtınası, yine bu araçların zayıflaması ile güç kaybetti. Fakat metal işçisi, tüm deneyimsizliğine, örgütsüzlüğüne ve bilinçsizliğine rağmen sermayedarlara geri adım

attırmayı başarabildi.

Özetlediğimiz bu tablo içerisinde metal işçisi, ülkenin en azılı patron kesimi olan MESS ile bir savaşım içerisinde. Bugün bu savaşımın yoğunluğu sınırlıdır. Ancak sürecin ilerlemesi ile yoğunluğun ölçüsü de değişecektir. Metal işçisinin atacağı adımlar ortak mücadelenin zemini haline dönüştürülebilir.

Bunun için, mevcut bilinç ve örgütlülüğe takılmadan, metal işçisinin karşı koyuşunu güçlendirecek bir yönelim ve çaba içerisine girilmelidir. Metal işçisini sözleşme sürecinin bir parçası haline getirmeye çalışmak, sözleşme sürecini sürekli gündemde tutmak ve bu vesile ile işçileri sınıf bilinci planında eğitmeye odaklanmak gerekmektedir. Bu çaba aynı zamanda fabrikalarda yan yana getirilebilecek tüm güçleri yan yana getirmek, ortak hareket etme yeteneği kazandırmak, gelişmeler karşısında metal işçisini direniş ve ortak mücadele için donatmak manasına geliyor.

MESS grup toplu sözleşme sürecinde metal işçisinin elde edeceği kazanımlar, bilinç ve örgütlülük düzeyinin gelişmesi ve sermayeye geri adım attırma başarısı, yoksulluğun pençesindeki milyonlarca emekçinin birleşik mücadelesinin önünü açabilme potansiyeli taşıyor.

KOCAELİ'DEN BİR MİB'Lİ

Krizin faturasını patronlar ödesin!

Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı

Daha on yıl önce, teğet geçtiğini söyledikleri 2008 krizinde 500 binin üzerinde işçi işsiz kalmış, iki hatta üç işçinin yaptığı işi tek bir işçiye yaptırmaya başlayan patronlar ise kâr vurgunları yapmış, krizin faturası biz işçi ve emekçilere ke-silmiştir.

Şimdi, aradan on yıl geçtikten sonra, televizyon ekranları büyüyen Türkiye ekonomisini öve öve bitiremezken yeni bir kriz kapımızı çalıyor.

Temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlar ile nefes alamaz hale gelirken tepimizde işsizlik sopası sallanıyor. Patronlar servetlerine servet katmaya devam ederken, ülkeyi yönetenler saraylarında sefahat sürerken, emekçiler çaresizlik içinde debeleniyor.

Onlar yaşanan her kötülükte olduğu gibi ekonomik krizde de sorumlu olarak dış güçleri, terör belasını gösterecekler de gerçek başka. Patronların doymak bilmez kâr hırsı ve onların bir dediğini iki letmeyen hükümet politikaları kapımıza dayanan krizin gerçek sebebidir.

KAPİTALİZM VE KRİZ

Adına kapitalizm dediğimiz ekonomik sistemde krizler aslında hiç de beklen-medik anda ortaya çıkan kötüye gidiş du-rumları değildir.

Kapitalizm, kendi işleyiş yasaları ge-reği aslında baştan sona bir krizler siste-midir. Bir başka deyişle kriz, kapitalizmin doğasıdır. Kapitalizm, kendi iç çelişki-leri nedeniyle sürekli olarak bir krizden diğerine sürüklenir.

Kapitalizmde üretim, insanların ih-tiyaçları için değil, pazarda daha fazla kâr elde edebilmek için yapılır. Açgözlü kapitalistler için ise bu hedefe ulaşmak için her yol mübahdır. Daha ucuza üretip daha çok sattıkça piyasadaki rakiplerini geri plana iter, onların pazarını da ele ge-çirirler. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, bu pazarın bir sınırı vardır.

Açgözlü patronlar kâr oranları azal-maya başladığında feryat figan eder, kri-zin faturasını her türlü yol ve yöntemle işçi ve emekçilere keserler.

KRİZ VE İŞÇİ SINIFI

İşçi sınıfı örgütlü değilse ve bir karşı koyuş gerçekleştiriyorsa kriz dönem-leri büyük balığın küçük balığı yuttuğu, zengin daha zengin, yoksulun daha

Bundan sonra işçi ve emekçiler olarak önümüzde iki yol var: Ya açgözlü asalakların kâr hırslarının ürünü olan bu krizde bedel ödemeyi kabul edip teslim olacağız. İşsizliğe, yoksulluğa, hak gasplarına boyun eğeceğiz. Ya da "Krizin faturasını patronlar ödesin!" diyerek saldırılar ve hak gaspları karşısında direniş yolunu seçeceğiz.

yoksul hale geldiği dönemlerdir.

Fatura bir yandan yükselen enflasyon ve temel tüketim maddelerine gelen fa-hiş zamlar ile doğrudan işçi emekçilerin cebine yansır. Diğer yandan ise işsizlik sopası çok daha güçlü bir silah haline gelir ve hak gaspları ile birlikte daha ağır çalışma koşulları dayatılır.

İşsizliğin, yoksulluğun ve sömürünün çok daha fazla yoğunlaştığı bu dönemler bu yüzden büyük para babalarının çok daha fazla kâr elde ettikleri dönemlerdir. Örneğin 500 binin üzerinde işçinin işsiz kaldığı 2008 krizinin ardından Koç Hol-ding'in net kârı 2 milyar TL'nin üzerindedir.

Patronlar bir yandan üretimin daral-ması bahanesi ile toplu işten çıkarma saldırısını devreye sokarken diğer bir yandan ise halen çalışmakta olan işçileri daha yoğun ve daha ağır koşullarda ça-lışmaya zorlarlar. Birçok işyerinde ise üç-retler düşürülür ya da ödenmez, sigorta hakkı gasp edilir vb. Tekstil gibi işkolların-da ise bir gece yarısı makineleri alıp ka-çan, işçileri sokakta bırakan patronların sayısı ise hiç de az değildir.

İşçinin yaşam gücü elinden alınır, her türlü haktan yoksun bırakılırken hükü-metler ise bir kez daha patronların sahin-

dadır.

İKİ AYRI SINIF! İKİ AYRI DÜNYA!

Bugün dünyada en zengin 8 kişinin serveti 426 milyar doları buluyor. Bu ra-kam, en yoksul 3,6 milyar insanın, yani dünyanın yarısının sahip olduğu varlık-tan daha fazla. Türkiye'de de patronlar kriz bahanesine sarılıp faturayı işçi ve emekçilere keserken dolar milyarderleri-nin sayısı ve sahip oldukları toplam ser-vet sürekli artmaya devam ediyor.

Ve kriz dönemlerinde bu servet uçu-rumu çok daha fazla derinleşiyor. İşçi ve emekçiler sefalet batağına batır, örgütlü bir mücadeleye girişmediği oranda inti-harlara sürüklenirken patronların serveti çok daha büyük bir hızla artıyor.

KRİZİN FATURASINI PATRONLAR ÖDESİN!

Aç gözlü para babaları ve onların söz-cüleri bugün "Aynı gemideyiz!" yalanla-rıyla bizleri kandırmaya, kapıya dayanan krizin faturasını bizlere ödetmeye çalışı-yorlar.

Elektrik faturası milyonu bulan sa-raylarında sefahat sürenlerle faturasını ödeyemeyenler aynı gemide olamazlar. Emek hırsızları ile her gün yoksullaştırı-

lan, yaşamı elinden alınan milyonlarca insan da aynı gemide değildir. Emekçiler hiçbir zaman sermayedarlarla aynı gemi-de olmadılar.

Bundan sonra işçi ve emekçiler olarak önümüzde iki yol var:

Ya açgözlü asalakların kâr hırslarının ürünü olan bu krizde bedel ödemeyi ka-bul edip teslim olacağız. İşsizliğe, yoksul-luğa, hak gasplarına boyun eğeceğiz.

Ya da "Krizin faturasını patronlar ödesin!" diyerek saldırılar ve hak gaspla-rı karşısında direniş yolunu seçeceğiz.

Evet, bugün onlar güçlü görünüyör olabilir. Birçok arkadaşımız sırf bu yüz-den kendisini çaresiz hissediyor olabilir. Onların gücü bizim dağınıklığımızdan ge-liyor.

Biz işçiler birlik olduğumuzda, krizin faturasını o açgözlü asalaklara ödetmesi-ni de, dünyayı yerinden oynatmasını da çok iyi biliriz.

Bu yüzden vakit kaybetmeyelim!

Kriz bahanesi ile haklarımızı gasp et-melerine, bize kölece ve ağır çalışma ko-şullarını dayatmalarına izin vermeyelim!

Bu krizi biz yaratmadık!

Faturasını da bizler ödemeyeceğiz!

(Ankara İşçi Bülteni Grev'in Kasım 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

Devrimci taktik

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım 2019 tarihli 320. sayısında yayınlanmış metnin ikinci bölümüdür...)

İKİNCİ MEKTUP (1 HAZİRAN 2019)

Sevgili yoldaşlar...

Size geçen 23 Mayıs'ta bir mektup göndermiş, o anki zaman sıkışıklığından dolayı ekleyemediğim bazı genel hususları en kısa zamanda bir ikinci mektupla iletteceğimi bildirmiştim. Ekleyeceklerim önemli noktalar olmakla birlikte öyle uzun boylu şeyler değildi. O gün biraz daha vaktim olsaydı bunları aynı mektubun devamına bile eklemiş olurum.

İlk mektubumdan sonra öncelikle son kongredeki konuşmama bakmam gerekiyordu. Zira tam da konumuzu ilgilendiren bazı sorunlara bu konuşmamda değindiğimi hatırlıyordum. Konuşmayı okuduğumda **August Nimtz**'in *Lenin'in Seçim Stratejisi* kitabına özel bir biçimde değindiğimi gördüm. Kongre döneminde bu kitabı okumuş değildim, yalnızca başlığına yansıyan konusundan hareketle atıfta bulunuyordum. Daha sonra Alman Devrimi üzerine çalışma kapsamında ilk cildinin Marks-Engels'e ayrılmış başlangıç bölümüne kabaca göz atmış, Lenin bölümüne hiç geçmemiştim. Kongre konuşmamda içeriğini henüz bilmediğim bu kitaba başlığına yansıyan konusundan dolayı atfettiğim önemi görünce, kitabın tümünü incelemeye ve size bunun ardından yazmaya karar verdim. Size bu ikinci mektubu yazmakta gecikmemin nedeni de bu oldu.

İki cilt halinde yayınlanan kitabı nihayet inceledim. Bunu Nimtz'in öne çıkardığı bazı Lenin metinlerini yeniden incelemekle birleştirdim. Kongredeki konuşmamda bundan böyle seçim konulu tartışma ve değerlendirmelerimizi Nimtz'in derlediği bilgiler ışığında yapmak gerektiğini vurgularken yanılmadığımı da somut olarak görmüş oldum. Kitap Lenin'in seçim konulu düşünce, politika ve pratiğinin çok zengin bir sunumunu yapıyor. Üstelik Marks-Engels konulu kitabında olduğu gibi bunu da mümkün mertebe devrimci bir bakış açısıyla yapı-

yor. Kitabı incelediniz mi bilmiyorum (...). Her halükârda, daha önce incelediyseniz bile demek istiyorum, bu kitabı en kısa zamanda dikkatle incelemek ve bunu da, benim yaptığım gibi, Lenin'in bazı metinlerinin yeniden incelenmesiyle birleştirmek durumundasınız. Bunun çok şeyin anlaşılmasını kolaylaştıracağına ve birçok tartışmayı kendiliğinden ortadan kaldıracığına inanıyorum. Bu hatırlatma ve önerinin ardından sizlere yazacaklarımı en kısa biçimiyle sıralamaya çalışacağım.

Partimizin ideolojik kimliğinin şekillenmesinde program-politika, strateji-taktik, devrim-reform türünden diyalektik bütünlüğü olan ilişkileri doğru devrimci bir bakış açısıyla ele almanın çok özel bir yeri var. Çıkış dönemi metinlerimizden '90'lı ilk yıllardaki sosyalizm sorunları üzerine tartışmalarımıza, *"Program Sorunları Üzerine Konferanslar"*dan (*Demokrasi ve Devrim, Bağımsızlık ve Devrim, Ulusal Sorun ve Devrim* vb.) bu aynı döneme ait bir dizi kapsamlı polemige kadar bir dizi temel çalışma üzerinden bunu görebilirsiniz. Bu ilişkiler bütününün devrimci diyalektik ele alınışı, reformist sola yönelik tüm eleştiri ve tartışmalarımızın da değişmez eksenidir.

Aynı diyalektik ilişkiler bütünü/sorunu Parti Kuruluş Kongresi çalışmalarında da özel bir yer tuttu. Program Taslağı gündemi çerçevesinde, özellikle de programın *"Acil Demokratik ve Sosyal İstemler"* ile *"Emeğin Korunması"* bölümleri üzerinden çok hararetli tartışmalara vesile oldu. Konu devrim-reform ilişkisi, bu kapsamda devrimci bir programda reform istemlerine yer olup olmadığı idi. Programda acil istemlere yer verilmemesine karşı çıkan yoldaşların dayanağı tarihsel deneyimlerdi; programın bu bölümünün sonradan kendi içinde amaca dönüştürülerek reformizme geçişe dayanak yapılabileceği kaygısı taşıyorlardı, Erfurt Programı'na dayanan II. Enternasyonal partilerini ve daha sonraki bir tarihsel aşamada komünist partilerinin

sosyal-demokratlaşmasını doğuran süreci, buna örnek olarak gösteriyorlardı. (...).

Sözkonusu diyalektik ilişkiler bütünü ele alış üstünlüğünü seçim konulu değerlendirme ve polemiklerimiz üzerinden de görebilirsiniz. Seçimlere katılmak ama bunu tam da devrimci bir bakış açısıyla yapmak bile kendi başına bunun bir ifadesidir. Seçimlerden ve burjuva temsili kurumlardan devrimci amaçlarla yararlanmanın anlamı, kapsamı ve sorunları üzerine hacimli metinlerimiz var. Birçok temel önemde sorun bu metinlerde işlenmiş bulunuyor. Öte yandan bazı sorunlar üzerinde bugüne kadar gereğince durulmadığı da bir gerçek. Kongrede yerel seçimler gündemi kapsamında biraz buna işaret etmeye çalışmış, bu sorunların kapsamını örneklemiş, bugüne kadar neden gündeme gelmedikleri üzerine açıklamalarda bulunmuştum.

Bu aynı kapsamda, ilki ilkesel düzeyde bir ele alışa, ikincisi yönetime ve üçüncüsü günümüz Türkiye'sindeki özgün duruma ilişkin olmak üzere üç sorundan sözedeceğim.

İlkinden başlıyorum. Seçim konulu metinlerimizin hemen hepsinde, Lenin'den alınma temel önemde bir düşüncenin ısrarla yinelandığını görürsünüz: *"Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar."* (H. Fırat, *Seçimler ve Sol Hareket*, s.101)

Bu pasajda hem burjuva düzen koşullarında seçimlere katılmanın **amacı** ve hem de bunun **platformu** tanımlanmaktadır. İlk ciltte amaç açıkça ortaya koymakta

ve ikincisi, bu amacın güvencesine, yani "bağımsız devrimci sınıf programı"na, seçim çalışmasına bu program üzerinden katılmanın önemine işaret etmektedir.

Devrimci bir partinin seçim çalışmalarına her halükârda kendi bağımsız programıyla katılması ilkesel önemdedir. Bu en temel, tartışılmaz ve vazgeçilemez olan husustur. Seçim ittifakları, blokları vb. durumlarda bile bundan hiçbir biçimde taviz verilemez. Şu veya bu devrimci partiyle koşulların gerektirdiği bir seçim ittifakı ya da bloku ya da belli adaylar üzerinden işbirliği pekala gerçekleştirilebilir. Fakat çalışmanızı ve kampanyanızı her durumda kendi programınıza dayalı olarak bağımsız biçimde yürütmek zorundasınız.

Sorunun bu ilkesel yönü bizde uzun yıllar boyunca döne döne işlendi. Reformist sola karşı mücadele ve seçim dönemlerinde kendini gösteren tasfiyeci cereyanlara göğüs germe ihtiyacı bunu özellikle gerektirdi. Somut durumlarla gündeme gelmediği için bugüne kadar üzerinde durulmayan ve bu nedenle de pek bilinmeyen konu ise seçimlerde şu veya bu yönde, şu veya bu adaya yönelik olarak oy kullanmak sorunudur. Bu stratejik amacın ışığında tümüyle somut bir sorundur. Dolayısıyla ilkeyi değil taktiği ilgilendirmektedir. Seçimlerde yürütülmesi gereken propaganda-ajitasyonun içeriğinden, yani stratejik olandan taviz verilemez. İlkesel katılık bu alana ilişkindir. Ama temsili kurumlara aday seçimlerinde, yani oy kullanımında duruma göre belli tavizler verilebilir ya da esneklikler gösterilebilir. İlkesel katılık-taktik esneklik de bir diyalektik ilişkidir ve buradaki örnekleme bu açıdan yeterince açıklayıcıdır.

İlkesel olanla taktik olan arasındaki ayrıma ilişkin olarak söyleyeceklerimi bunlarla sınırlıyorum. Bundan ötesi için sizlere bir kez daha, Marx, Engels ve Lenin'in sorunu genel planda ve somut tarihsel durumlarda nasıl ele aldıklarına dair bize geniş bir tarihsel sahne üzerinden çok zengin bir malzeme sunan August Nimtz'in iki ciltlik kitabını öneriyorum.

ğın sorunları-2

H. Fırat

rum.

Değınmek istediğım ikinci sorun yön-teme ilişkindir. Daha somut olarak, o çok iyi bildiğımız, “somut durumun somut tahlili” sorunudur. Taktik esnekliğı hangi durumda ve neden göstermeniz gerektiğini ancak somut durumun somut tahlili üzerinden açıklığa kavuşturabilirsiniz. Öte yandan taktik esneklik elbette başı boşluk demek değildir. Taktik esnekliğınızın sınırlarını bir kez daha ilkesel yaklaşımlarınız ve stratejik amacınız belirler. Sorunun esası, belirli somut durumlarda stratejik devrimci amaca uygun düşen tercihin ne olduğunu netleştirebilmektir. Referandumdaki “hayır” tercihi bu türden bir somut durum tahlilinin ürünüdür. Aynı şekilde İstanbul seçimlerine ilişkin tutum da. Somut durumun somut bir tahlilini yapıp stratejik devrimci amacın gereklerini buna dayalı olarak belirleme yoluna gitmezseniz eğer, her duruma giden ya da uyan bazı genel kalıpları tekrarlamaktan öteye gidemezsiniz. Stratejik gerçekler etrafında döner durursunuz, bu da politik yaşamda size bir arpa boyu yol aldırılmaz. Stratejik devrimci amaçlarınıza başarıyla ilerlemek olanağından ilelebet yoksun kalırsınız.

Tarihin halen gördüğü en büyük devrimci kabul edilen Lenin’in yaklaşımları ve tarihsel pratiğı bu konuda çok zengin ve çok öğreticidir. Denebilir ki Lenin ilkelde katılık ile taktik esnekliğın cisimleşmiş halidir. Ama eğer ilkini ikincisiyle birleştirmeyi başarmamış olsaydı, tarihe mal olmak bir yana bir hiç olarak kalardı. Kongre konuşmamda örnekler vermiştim. “Savaşa karşı iç savaş!” demek yürekliliğini gösteren bir tek oydu. Ama birkaç istisna hariç dönemin tüm seçkin Bolşevik önderlerini şaşkınlık içinde bırakarak Brest barışını savunan ya da NEP’i gündeme getiren de oydu. Devrimci yükseliş döneminin boykotçu cazibesinden kurtulmakta zorlanan yoldaşlarını Duma seçimlerine katılmanın önemi konusunda ikna etmeye çalışan, bunun için “Boykota Karşı” olarak bilinen bir kitapçık bile yazan yine oydu.

Her durumda aslanan, stratejik dev-

rimci amaca sarsılmaz bağlılıktır. Birbirinden çok farklı durumlarda bu amaca ulaşmayı ya da onu korumayı olanaklı kılan her neyse, bunu somut durumun somut tahliliyle bulup çıkarmasını bilmek gerekir. Lenin’in üstünlüğü buradaydı; çoğu durumda en yakın yoldaşları için bile şaşırtıcı ve sarsıcı olabilen taktik esnekliğının gerisinde bu vardı. Tersinden, çok özel yeteneklere sahip seçkin bir teorisyen kabul edilen Buharin’de olmayan da buydu. Diyalektik ilişkiler bütünüünün olağanüstü önemini anlayabilmek için, Lenin’in vasiyetinde Buharin hakkındaki yargısını hatırlayalım. O partimizin seçkin bir teorisyenidir diyor ve hemen ardından ekliyordu: Ama teorik düşünceleri ancak çok ciddi kayıtlarla kabul edilebilir, çünkü o hiçbir zaman diyalektiğı çalışmadı. Nitekim Buharin’in sürekli zızzaklar çizmesi, en soldan en sağa savrulması rastlantı değildir.

“Taktikleri olmayan strateji zafere giden en uzun yoldur. Stratejisi olmayan taktikler ise yenilgiden önceki gürültüdür.” (Sun Tzu). Çinli bilge bunu tam ikibinbeşyüz yıl önce söylüyordu. Dile getirilen, devrimci siyasal mücadelenin en tayin edici sorunu olan strateji-taktik ilişkisinin bütün bir özünden başka bir şey değildi. Parti olarak bu derin diyalektik düşüncenin ikinci cümlesinin anlamını kuşkusuz çok iyi biliyoruz. İçinde şekillendiğimiz tarihsel dönem ve gelişim sürecimizin gerekleri bizi sorunun bu yanının uzmanı haline getirdi desem yeridir. Ama ilk cümledeki derin anlam konusunda aynı şeyi söyleyebilecek durumda değilim. Oysa burada bütünsel bir düşünce var. “Stratejisi olmayan taktikler” ile “Taktikleri olmayan strateji”, bir arada bu bütünselliğe bir vurgudur. Doğru devrimci konum ve tutum strateji-taktik ilişkisini bütünlüğü içinde kavramak olduğuna göre, kendi payımıza zayıf yönümüz üzerinde, dolayısıyla da “Taktikleri olmayan strateji zafere giden en uzun yoldur” sözlerinin anlamı üzerine ne kadar çok düşünersek o kadar iyi etmiş oluruz.

Değınmek istediğım üçüncü noktaya,

“günümüz Türkiye’sindeki özgün duruma” geçiyorum. İkinci nokta, yöneme ilişkin formül, yani “somut durumun somut tahlili”, tartıştığımız sorun sözkonusu olduğunda, tam da günümüz Türkiye’sindeki özgün duruma açıklık getirmek ihtiyacı demektir. Bu konuda sözü uzatmam gerekli değil sanıyorum. İstanbul Seçimleri konulu parti metni ile size 23 Mayıs tarihli ilk mektubum, bu konuda söylenebileceklerin hemen tamamını zaten içeriyor. Bu nedenle burada söyleyeceklerim özel bir noktanın altını kalınca çizmenin ötesine geçmeyecek.

TKİP VI. Kongresi Bildirgesi’nin “Türkiye: Düzen Siyaseti” başlıklı IV. Bölümü’nün ilk alt başlığı (**Dinci-faşist iktidar bloku**), ikinci paragrafında şunları söylemektedir:

“AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gericilik, 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında faşist MHP ile bir iktidar bloku oluşturdu. Türkiye’yi burjuvazi adına halen bu dinci-faşist güç koalisyonu yönetiyor. Ordusu, bürokrasisi, polisi, yargısı, istihbaratı, eğitim kurumları, diyaneti, medyası ve elbette cumhurbaşkanlığı, hükümeti ve meclisiyle tüm iktidar, Türkiye Cumhuriyeti devleti denilen o devasa aygıt, halen tümüyle bu güç koalisyonunun elinde, yönetiminde ve denetimindedir.”

Bu paragrafı şöyle de özetleyebiliriz: Bugünün Türkiye’si, örneğin 1970’lerin faşist “Milliyetçi Cephe” örneğinde olduğu gibi, basitçe dinci-faşist bir hükümet tarafından değil, fakat devlete hakim dinci-faşist bir iktidar bloku tarafından yönetilmektedir. Bu, bugünün Türkiye’sinin en özgün yönlerinden biridir. Fakat bu henüz güncel gerçeğin tamamı değildir. Tabloyu bütünlüğü içinde görebilmek için bu ikinciyi izleyen üçüncü paragrafta da bakmamız gerekir:

“Fakat elinde tuttuğu muazzam güce ve hala da sahip olduğu önemli kitle desteğine rağmen, bu güçler koalisyonu ve onun kurmaya çalıştığı yeni rejim, henüz oturmuşluktan ve dolayısıyla istikrardan yoksundur. Hassas ve kırılğan dengelere dayandırılır. Aradan geçen yıllara rağmen

hala da esneme yeteneğı gösterememesi bunun bir göstergesidir.”

Sözü uzatmam gerekmiyor. Bu iki temel önemde tespit, İstanbul seçimleri üzerine politik tutumun temelidir. Umarım gerekli bağlantıyı kurmak sizler için herhangi bir güçlük taşııymıyordur. Günümüz Türkiye’sinde “dinci-faşist parti-devlet” olgusu ile onun yerleşik hale gelmek sancısı/çabası gözetilmeden, doğru devrimci bir taktik politik hat saptamak/izlemek olanağı olamaz. Bugün AKP-MHP bloku hükümet değil devletin ta kendisidir; bu durumu kalıcılaştırmakta zorlanırsa da ve bu nedenle halen elinden gelen herşeyi yapsa da... Buna, günümüz Türkiye’sinin bu en temel siyasal gerçeğine dayanmayan hiçbir taktik politika isabetli olamaz.

Bunu tamamlayan ve belki daha iyi anlaşılmasını kolaylaştıracak olan bir başka noktaya geçiyorum. **VI. Kongre Bildirgesi’nin** yukarıda sözü edilen IV. Bölümü’nün son paragrafı şunları söylüyor:

“Dinsel gericiliğın çatı partisi AKP, onun temsil ettiğı zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiğı toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar bin türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye’sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Şimdiki özel konumu ve yönelimi ona karşı mücadeleye de ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor olabilir. Fakat bundan hareketle onu kendi başına bir hedef haline getirmek, böylece dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi emperyalizme ve sermaye düzenine karşı mücadeleden kopartmak, devrimci konum ve kimliğı yitirmek demektir.”

Burada dinsel gericiliğe karşı mücadeleye stratejik bir bakış açısı var. Korkarım ki çoğu durumda kafaları karıştıran, tam da bunun stratejik bir bakış açısı

olduğu gerçeğinin unutulmasıdır. Oysa bu tespitlerin içinde bir de bu vesileyle vurgulamış bulduğum (boldladığım) özel bir kayıt var: **“Şimdiki özel konumu ve yönelimi ona karşı mücadeleye de ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor olabilir.”** Stratejik bakış açısını tanımlayan bir pasaj içinde ikincil önemde kalan bu alt tespit, güncel durum söz konusu olduğunda, çok özel bir önem kazanır. Çünkü söz konusu olan, halihazırda içinde bulunduğumuz koşullara, dolayısıyla taktik politikaya ilişkin temel önemde bir tespittir.

Dikkatinizden kaçmış mıdır bilemiyorum. Ama gerek **16 Nisan Referandumu’na** ve gerekse **24 Haziran Seçimleri’ne** ilişkin parti açıklamalarında, bu taktik tespit özel bir biçimde yinelenmiş, her seferinde ona birer koca paragraf ayrılmıştır. Partinin referanduma ilişkin açıklamasının 4. Maddesinin son paragrafı, vurgulu bir biçimde buna işaret etmektedir:

“Dinci faşist hareketin 15 Temmuz’la birlikte kurmaya yöneldiği ve referandumla da taçlandırmak istediği yeni siyasal düzen, işçi sınıfı ve emekçiler için dizginsiz, engelsiz, kurlsız ve keyfi bir yönetim anlamına gelmektedir. Hedeflenen toplumu süreklileşen OHAL koşullarında KHK’larla keyfi ve kurlsız biçimde yönetmek olduğuna göre, bunun ağırlığını ve acısını herkesten çok işçiler ve emekçiler çekeceklerdir. Bu, kurlsız ve keyfi bir sömürü cehennemi demektir. Dinci faşist kliğin tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye en büyük vaadi de budur. Tayyip Erdoğan ‘başkanlık sistemi’ biçimi içinde işçi sınıfı ve emekçiler karşısında sermayenin ‘demir yumruğu’ olmaya soyunmaktadır. Ve zaten işin bu yönünü, AKP propagandası sermaye çevrelerine yönelik olarak incelikli bir biçimde işlemektedir de. Fakat yazık ki halen önplana çıkan ideolojik-kültürel değerler çatışması görünümü üzerinden üstü kolayca örtülebilen en katı gerçek de budur.”

Aynı konuda 24 Haziran Seçimleri’ne ilişkin parti açıklamasının 9. Maddesinde şunlar söylenmektedir:

“Günümüz Türkiye’inde halen keyfi ve kurlsız bir tek adam rejimi egemen. Dinci-faşist iktidarın gündemdeki seçimler üzerinden asıl amacı, bu durumu pekiştirmek ve olanaklıysa kalıcılaştırmaktır. Güncel planda dinci-faşist iktidara karşı mücadelenin özel önemi buradan gelmektedir. Komünistlerin seçim dönemi çalışması, esas hedefi dinci-faşist iktidar olan, ama bu iktidar ile kurulu düzen arasında organik ilişkiyi göstermeye özel bir biçimde yoğunlaşan bir siyasal kampanya halinde yürütülecektir. Sermaye kodamanları önünde OHAL’i kullanarak

grev hakkını tümüyle gasp etmiş bulunmakla övünen bir ‘sermaye diktatörü’ ile yüz yüzeyiz. 16 Nisan referandumu için ileri sürülen temel şiar bugün de aynı ölçüde güncel ve işlevseldir: ‘Sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de HAYIR!’ Sermayenin diktatörü ile diktatörlüğüne bir arada vurmali, ikisi arasındaki organik ilişkiyi işçiler önünde tüm açıklığı ile ortaya koymalıyız.”

Umuyorum ki bütün bunlar yeterli bir fikir vermiş, partinin politik tespitleri ile saptadığı politik hat arasındaki bütünlüğü ve tam uyumu göstermiştir.

İlk mektubumda, Engels ve Lenin’in, zaman zaman taktik esnekliği aşırıya ya da bizim bugünkü bilincimizle kabul edebileceğimiz sınırların ötesine vardığına işaret etmiştim. Oportünist çarpıtmalar ve spekülasyonlar karşısında tam bir Engels savunusu ortaya koyan August Nimtz, kitabının ilk cildinde ve Marx-Engels’e ayrılmış bölümde, bize şu bilgiyi veriyor:

“Son olarak 1874 Reichstag seçimlerinin sonuçları ulaşılabilir hale geldiğinde, Engels üç hafta öncesinden, işçi sınıfı partileri açısından iki turlu seçimlerde doğru davranışa dair fikrini onaylamıştı: ‘[Ö]nce kendi adamlarımıza oy verimiz ve sonra, eğer adayımızın ikinci turda kazanamayacağı açıksa, kim olursa olsun hükümetin muhaliflerine oy verimiz.’ Engels’in bu ikinci tur stratejisinden vazgeçtiğine dair hiçbir kanıt yoktur.” (Lenin’in Seçim Stratejisi-1, s.58)

Öyle anlaşıyor ki Nimtz’in kendisini bile şaşırtmış gibi görünen (son yorum cümlesi bunu akla getiriyor) bir aşırı esneklik örneği Engels’inki: “kim olursa olsun hükümetin muhaliflerine oy verimiz.” Oysa biz, “hükümet”ten öte halen devletin ta kendisi olan AKP-MHP iktidar bloku karşısında, “kim olursa olsun”u desteklemiyoruz ve destekleyemeyiz de.

Kaldı ki bizim sorunumuz oy vermek de değildir. Bizim sorunumuz, günümüz Türkiye’inde boğucu bir siyasal atmosferin kaynağı haline gelen ve iktidarını kalıcı hale getirmek için bazı kritik eşikleri aşmak için uğraşan dinci-faşist bir iktidar blokuna karşı kendi konumumuz üzerinden direnmek, ona bu fırsatı vermemek için kendi cephemizden yapılabileceklerin azamisini yapmaktır. Bizi 23 Haziran seçimlerinin İstanbul düzeyinde ki parlamenter sonuçları değil fakat Türkiye düzeyindeki siyasal sonuçları ilgilendirmektedir. Biz bir seçim kampanyası değil fakat devrimci bir siyasal kampanya yürütmekle yüz yüzeyiz denmesinin nedeni de budur. İstanbul Seçimleri konulu parti açıklamasının tüm ruhunda ve özel olarak da 9. Maddesinde ısrarla söylenen de budur:

“Tıpkı 1975’te olduğu gibi bugün de devrimciler için sorun hiç de bir seçim kampanyası değil, fakat gündemdeki seçimleri kullanarak dinci-faşist iktidara karşı etkili bir siyasal çalışma yürütmektir. Bunu temel toplumsal-siyasal sorunlar eksenine oturtmak, böylece dinci-faşist iktidarın emperyalizmin ve sermayenin hizmetindeki icraatlarını sergilemektir.”

(Ara not: Eğer “işçi sınıfı partileri açısından iki turlu seçimlerde doğru davranış” gibi genelleştirilmiş bir ifadenin uzantısı olmasaydı, Engels’in “hükümet” sözüne takılmazdım. Zira dönemin imparatorluk Almanya’sında “hükümet”, hiç de bildiğimiz türden parlamenter bir hükümet değildi. Kayzer’in atadığı ve görevden alabildiği, parlamentonun ise hiçbir biçimde dokunamadığı türden bir hükümetti. Yani açıkça imparatorun güdümünde, onun istek ve iradesine tabi bir icra organıydı. Bu, söz konusu olan o günün Almanya’sı olunca, Engels’in vurgusunu hafifletiyor. ...)

Nimtz okuduğunuzda, Engels denli olmasa da, Lenin’den de Duma seçimleri süreçlerinde benzer “esneklik”ler görebileceksiniz. Örneğin şu sözler Lenin’e ait: *“Bir parlamenter sistemde sıklıkla daha az liberal olana karşı daha çok liberal olan partiyi desteklemek gerekir... Örneğin, oylama zamanlarında vb. böyle bir tutum, sosyal demokrasinin sınıf partisinin bağımsızlığını zerre kadar zedelemeyecektir.” (Lenin’in Seçim Stratejisi - 1, s.153)* 1906’da bunları söyleyen Lenin, 1921’de İngiliz komünistlerinden seçimlerde, devrimin yeminli düşmanı ve burjuvazini sadık uşağı Macdonald’ın desteklenmesini isteyebiliyordu. (...)

Bunlar ölçüsü kaçan örnekler olabilir. Ama ben bunlara, taktik esneklik denilen alanda, devrimci dünya görüşünün kurucularının bile işi nereye vardırabildiklerini örneklemek için işaret ediyorum. Benzer tutumları tekrarlayalım diye değil, fakat ola ki “kafamızdaki bazı kalıplar”ın kırılmasını bir parça kolaylaştırır umuyla. (Tırnak içindeki ifadeyi, kongrenin kadın hareketi gündemi tartışmalarında B yoldaş kullanmıştı. Bence bazı yoldaşlarımızın siyasal sorunları anlamakta zorlanmalarını çok iyi anlatan bir ifade ve zaten yoldaş da tam olarak böyle bir bağlamda kullanmıştı.)

Aynı konuda Nimtz’in kitabından bir pasaj daha aktararak ve bunu da önemli bir noktaya bağlayarak mektubumu bitirmek istiyorum:

“En önemlisi, politik gerçeklik RS-DİP’ye parlamenter çalışmanın ‘tekdüze hayat’ını dayattığında, Lenin böyle bir Dumada Kadetlerin vekilleriyle birlikte çalışmanın neye benzeyeceğini broşüründe tanımlıyor. ‘Bu

koşullar altında, parlamentoda daha sağdaki tüm partilere karşı Kadet Partisini desteklemek zorunlu görevimiz olacaktır. O zaman da (eğer iki turlu seçim söz konusu olursa) sonraki turda... bu partiyle yapılacak seçim ittifaklarına kategorik olarak karşı çıkmak yanlış olacaktır. Dahası var. Parlamentoda (Kara Yüzler gibi) gerçek, utanmaz gericilere karşı [Oktobristler olarak bilinen, meşrutiyeti savunan ılımlı liberaller] Şipovnik’leri bile desteklemek sosyal demokratların görevi haline gelecektir.’ Bu durumda, Lenin’e göre, ‘gericiliği yalnızlaştırmak için’ ehvenişer liberallerle yapılacak geçici seçim ittifakları – ‘Mart 1850 Çağrısı’nın diliyle ‘birlik değil ittifak- mubah olacaktır.” (Lenin’in Seçim Stratejisi -1, s. 160)

Yinelemiş olayım: Bütün bunlarla amacım size ustalarımızın taktik esneklikte işin ucunu kaçırdıklarını göstermek ya da işte örnek alınması gereken davranışlar bunlar demek değil. Bunları, çok daha farklı bir şeyi, devrimci siyasal mücadele ve devrimci taktik çizgi konusundaki en önemli ve belirleyici noktayı vurgulamak üzere aktarıyorum (Nitekim Nimtz’in kendisi de devrimci bir tutumla tüm kitabı boyunca bunu yapıyor).

Gerek Engels’in ve gerekse Lenin’in, bize aşırı esnek gibi görünen en uç hallerde bile değişmez ve şaşmaz temel kaygıları, verili somut durum ya da koşullardan **devrimci siyasal süreci ilerletmek ve stratejik amaca başarıyla yürüyebilmek üzere** en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışmaktır. Demek ki sorun, genel doğruları ya da soyut ilkeleri yararsız bir biçimde yineleyip durmak değil, fakat devrimci süreci ilerletmek, stratejik amaca yakınlaşmak, bunda başarılı olabilmek içinse her somut durumda koşullardan bu amaç doğrultusunda en iyi biçimde yararlanmaktır. İngiliz komünistlerine Macdonald’ı destekleyin derken de Lenin’in tüm amacı ve kaygısı buydu. Burada bu tutumun söz konusu amaca uygun düşüp düşmediği tartışması tümüyle ayrı bir konudur ve bunun yanıtı soyut muhakemeyle değil fakat tarihsel pratik üzerinden verilebilir (*Komintern Üzerine Değerlendirmeler -1’de* yapılmaya çalışılan da budur).

Yineleyerek bitiriyorum: Taktik bir siyasal çizgi saptanırken, somut bir sorun karşısında somut bir siyasal tutum alınırken, yapılması gereken nihai hedefi ya da stratejik olanı boş bir söz kalıbı gibi yineleyip durmak değil, fakat stratejik amacı gözönünde bulundurarak, “somut durumun somut tahlili” üzerinden, bizi bu amaca gerçekten yakınlaştıracak tutum ve tercihleri bulup açığa çıkarmaktır. (...)

1 Haziran 2019

Kitle hareketlerine emperyalist müdahale girişimleri

Yeni halk hareketleri dalgası son dönemde birçok ülkeyi etkisi altına aldı. İflas eden neo-liberal rejimlerin yarattığı ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar emekçilerin öfkeli isyanlarını tetikliyor. Çözüm üretmekte aciz kalan bu rejimler ne şiddetle ne vaatlerle kitleleri durdurabiliyor. Emekçilerin gücünden yararlanmak isteyen bazı gerici odaklar ise, kitle hareketlerini istismar etmek için kirli oyunlar çeviriyor. Bazı çevreler, bu gerici tuzakların varlığını halk hareketlerini küçümsemenin imkanı sayıyor.

Emperyalistlerle işbirlikçilerinin halk hareketlerini istismar etme çabalarının son yıllarda daha belirgin hale geldiği bir gerçek. Bu durum komplo teorilerinin yaygınlaşmasını da kolaylaştırıyor. Son 20 yılda "CIA-Soros-yerel işbirlikçiler" koalisyonu tarafından "renkli devrim" diye takdim edilen oyunların bazı ülkelerde işe yaraması, halk hareketlerine dair kafa karışıklıklarına yol açabiliyor. CIA idaresinde yapılan bu "örtülü darbeler" Amerikancı rejimleri işbaşına getirse de emekçilerin hiçbir sorununa çözüm üretmediler. Üretemezlerdi de...

Son dönem kitle hareketleri Soros-CIA organizasyonlarından nitelik olarak farklıdır. Sosyal yıkıma karşı biriken öfkenin kendiliğinden patlamasıyla başlayan bu hareketler, devrimci önderlik alanında ciddi zaafı taşıyorlar da halk hareketi niteliği belirgindir. Emperyalistlerle işbirlikçileri ise, başlayan hareketi istismar edip gerici çıkarları için kullanmaya çalışıyorlar. Ancak bu girişimler kitle hareketlerinin haklı, meşru, ilerici niteliğini ortadan kaldırmıyor.

"ARAP BAHARI"NDAN

SON İSYANLARA

Halk hareketlerine yönelik en perva-

sız emperyalist müdahalenin yapıldığı bölge Ortadoğu'dur. Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan gibi Amerikancı rejimlerin varlığı bu işi kolaylaştırıyor. Yine de esas sorun, Tunus-Mısır başta olmak üzere çok sayıda Arap ülkesinde patlak veren halk isyanlarının devrimci önderlik alanındaki zaafıdır. O süreci istismar eden ABD ile bölgedeki suç ortakları Libya'yı parçaladılar, Suriye'nin yarısını yakıp yıktılar, Yemen'i harabeye çevirdiler. Milyonlarca emekçi ABD ile suç ortaklarının müdahalelerinin bedelini ödedi, ne yazık ki ödemeye de devam ediyor.

Bir süre için durulsa da Arap dünyasında halk hareketleri yeniden başladı. Sudan'la Cezayir durulmadan Irak'la Lübnan halkları ayağa kalktı. Her iki ülkede hem kararlı hem kitlesel eylemler devam ediyor. Sudan kısmen durulmuş gibi olsa da Cezayir'de kitlesel eylemler sürüyor. Sistem emekçi kitlelerin, gençliğin taleplerini karşılamaktan aciz olduğu için, bu tür hareketlerin devam etmesi artık kaçınılmaz.

Sudan'da komünist partisi ile diğer ilerici örgütler kitle hareketine önderlik ettiler. Devrimci çizgide olmasa da hareketi belli hedeflere yönlendirebildiler. Emekçi kitlelerin, gençliğin, kadınların

militeran duruşu dinci-dikta rejimi yıkmaya da kayda değer tavizler vermeye zorladı.

Cezayir'de de halk hareketi belli düzeyde örgütlü görünüyor. İsrarı, özgüveni, kararlılığı taban örgütlülüğünün yaratılmasına olanak sağlıyor. Buna rağmen devrimci-siyasal önderlik alanındaki boşluk henüz aşılabilmiş değil. Anti-emperyalist mücadelenin hafızalarda tazeliğini koruması, bu ülkeye müdahale girişimlerinin etkili olmasını zorlaştırıyor. Bu konuda "zayıf halka" kabul edilen Irak'la Lübnan'da ise emperyalistlerin pervasız müdahale girişimlerine tanık oluyoruz.

GERİCİ-SEFİL PLANLARIN TUTMASI OLASI GÖRÜNÜMÜ

Irak'la Lübnan kırılğan yapısı olan ülkeler. Siyasetin etnik-dinsel-mezhepsel temele dayalı olması ciddi bir handikap. Her iki ülke de emperyalist hegemonyaya çatışmasının göbeğinde bulunuyor. Her iki ülkede de ABD ile bölgedeki suç ortaklarına karşı dinamik bir muhalefet var. Dolayısıyla emperyalist-siyonist güçler bu iki ülkedeki halk hareketini istismar etmek için kirli oyunlar çeviriyorlar. Amaçları Lübnan'da hareketi Hizbullah

karşıtı, Irak'ta ise İran karşıtı bir girdaba sürüklemektir. Her iki başkentteki büyükkelçiler kirli ellerini harekete uzatırken, Körfez şeyhlerinin medyası da aynı amaçlar için işbaşında. Washington'dan yapılan pervasız açıklamalarda ise hedefler küstahça dile getiriliyor. Trump'la hempaları, ABD işgal ordusunun başaramadığını, ekonomik-sosyal-siyasal sorunlarına çözüm bulmak için sokaklara dökülen emekçilere yaptırtmaya hevesleniyorlar.

Hem Beyrut hem Bağdat'taki büyükkelçilerin işbirlikçileriyle koordineli çalıştığına dair veriler var. Ancak bu defa kitleler emperyalist zokayı yutacağı benzemiyor. Zira ABD ile suç ortaklarının kirli emelleri hakkında bir bilinç olduğu gözleniyor. Emekçiler, kadınlar, gençler şu veya bu gücün güdümüne girmeden, kendi talepleri için direndiklerini ifade ediyorlar. İran'a ya da Hizbullah'a tepkili olanlar bile ABD-siyonist İsrail karşıtı duruşu destekliyor. Bu da halk hareketini emperyalist ajandaların payandası durumuna düşürme girişimlerinin başarıya ulaşma şansının olmadığına işaret ediyor.

Bu hareketler militan-kitlesel-inatçı bir duruş sergiliyor. Meşruluğundan gelen gücünün de farkında. Emperyalist planlara payanda olmama konusunda ise ciddi bir hassasiyet sergileniyor. Tüm bu olumlu özelliklerine rağmen, devrimci önderlik-devrimci program alanındaki temel zaafın verili koşullarda aşılması zor görünüyor. Bu temel zaafa rağmen emekçi kitleler etnik-dinsel-mezhepsel ayrımları mücadele alanlarında aşabiliyor. Veriler, halk hareketlerinin emperyalist planların girdabına kapılmama konusunda da sağlam bir duruş sergileyebilecek nitelikte olduğuna işaret ediyor...

Şili'de devlet terörünü tırmandırma adımları

Şili'de devlet başkanının istifası talebiyle süren eylemleri karşısında, istifası istenen Sebastian Pinera devlet terörünü daha da arttıracaklarını duyurdu.

Şili Devlet Başkanlığı Sarayı La Moneda'da düzenlediği basın toplantısında, Pinera arttırılacak devlet terörünü

"Kamu düzenini korumak ve vatandaşların güvenliğini sağlamak için aldığımız bir dizi önlem paketini açıklamak istiyorum" ifadeleriyle duyurdu.

Eylemlerde eylemcilerin yüzünü kapatmasının yasaklandığını belirten Pinera "günlük hayatın düzenini bozan olaylar" olarak ifade delendirdiği eylemlere

re karşı sert önlemler alınacağını duyurdu. Eyleme katılanların tespiti için bir avukat grubunun görevlendirileceğini de belirten Pinera, eylemleri önlemek için savcılık ve kolluk güçlerinden oluşan özel bir istihbarat grubunun kurulacağını ve hava gözlemlerinin arttırılacağını belirtti.

Bolivya'da Amerikancı askeri darbe

K. Ali

Öncesinde koka çiftçilerinin sendi-ka lideri olan Evo Morales, 2006 yılında geniş bir kitlesel destekle seçimleri kazanınca, ilk kez yerli halktan biri hükümeti devraldı. Bugüne kadarki tüm seçimlerin galibi olarak uzun yıllar boyunca da devlet başkanlığı görevine devam etti.

20 Ekim'de yapılan son seçimlerde oyların yüzde 47'sini alan Evo Morales seçimleri bir kez daha kazandı. ABD ve uluslararası mali oligarşinin adamı olan gerici Carlos Mesa ise oyların yüzde 36'sını aldı. Mesa, oy sayımının bir süre durdurulması ve Morales'le aralarındaki oy farkının yüzde 10'dan fazla çıkmasının şaibeli olduğu gerekçesiyle, ikinci tur seçimlerin yapılması için taraftarlarını ordu ve polis destekleriyle sokak gösterilerine çağırdı. Devletin kolluk kuvvetlerinin desteğinde sokaklara çıkan paramiliter güçler, Evo Morales'in partisi MAS (Sosyalizm için Hareket) taraftarlarına karşı şiddet uygulayıp, yarattıkları kargaşayı trmandırarak, askeri darbe için zemin hazırladılar. Ordunun bir kısmı da "Halk için Askerler" maskesi altında protestolarda yer alıp, şiddeti trmandırdı.

Durumun darbe için olgunlaşmasını bekleyen Amerikancı ordunun genelkurmayı, "kardeş kanı dökmek" demagogik iddiasıyla Evo Morales'in istifasını isteyerek, yönetime el koydu. Peşinden de Evo Morales'i Meksika'ya sürgüne gitmeye zorladı.

SOSYAL REFORMİST HAREKETLERİN ÇIKMAZI

Evo Morales, neredeyse 14 yıllık görev süresinde, mutlak yoksulluk seviyelerini düşürmekle kalmadı, eğitim ve öğretimde önemli ilerlemeler kaydetti. Yeraltı kaynaklarının bazılarını devletleştirdiği gibi, sömürge ve emperyalist güçler tarafından yüzyıllarca aşağılanmış olan yerli halkın saygınlığını sağlamakta da belli başarılar kaydetti. Emperyalist kapitalist sistemle köprüleri atmak yerine, onunla uyum içerisinde, yıldırımları üzerine çekmeden başlattığı reform hareketinin sürüp gideceği hayaline kapıldı. Dahası, Venezuela ve Ekvador'da da sonu felaket olan "21. yüzyıl sosyalizmi"-nin modeli olacaklarına, her sosyal reformist gibi samimiyetle inandı.

Morales devraldığı kapitalistlerin devletiyle kapitalist-emperyalist sistem

içerisinde kalarak, sosyal reform hareketini ilerletebileceği yanılgısını korudu. Başta petrol, gaz ve lityum olmak üzere ülkenin sahip olduğu doğal zenginlikleri ulusallaştıran Morales hükümeti, ham madde ihracatına bağımlı olduğu gerçeğini bir yana bıraktı. Başta kapitalistlerin devletinden kurtuluş olmak üzere, kapitalist-emperyalist sistemden kopuşu sağlayıp, köklü bir sanayileşmeye yönelmek yerine durumu idare etmeyi seçti. Uzlaşmanın Bolivya halklarına pahalıya mal olacağını, önünde o kadar olumsuz örnekler varken görmedi, göremedi veya görmezlikten geldi.

Latin Amerika halklarının tarihi bir yanıyla mücadelelerle doluyken, diğer yanıyla da bu ütopyik-reformist hareketlerin yol açtığı yıkımlarla doludur. Şili/Alende deneyimi, bunun en çarpıcı örneği olarak, dünyanın neresinde olursa olsun emekçi halkların, devrimci ve komünist güçlerin tarihsel yarası olarak kanamaya devam ediyor. Yakın tarihin Venezuela ve Ekvador deneyimleri de olumsuz örnekler olarak karşımızda duruyorlar.

EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ ORTAK KORKULARI

Lityum konusunda Çin ile anlaşma-lı olan hükümetin, Uyuni tuz gölünden 30.000 ila 40.000 ton lityum üretmeyi planlayan Alman ACI-Systems şirketi ile işbirliği politikası, çevreci halkın ve yerli toplulukların şiddetli protestolarıyla karşılaşmış, halkın baskısı altında kalan Morales hükümeti sözleşmeyi feshetmek zorunda kalmıştı. ABD merkezli otomotiv tekeli Tesla'ya da lityum pili tedarik eden çokuluslu emperyalist Alman tekeli ACI Systems Alemania (ACISA), anlaşmanın

durdurulmasının ardından yaptığı açıklamada, şirketin lityum projesinin "siyasi durgunluk ve berraklaşma"nın sağlanmasının ardından devam edeceğinden emin olduklarını kaydetmişti.

2006'da iktidara geldiğinde ülkenin stratejik hidrokarbon sektöründeki şirketlerin de devletleştirilmesini başlatan Morales hükümetinden rahatsız olan gerici ve emperyalist güçler, Amerikancı darbenin hazırlayıcıları olarak üzerlerine düşen rolü eksiksiz oynadılar. Morales'in devletleştirdiği şirketlerden biri olan doğalgaz dağıtım şirketi Sergas, darbenin siyasi önderi Luis Fernando Camacho'nun babası José Luis Camacho'ya aitti. İntikam almak için pusuda bekliyorlardı.

Demokrasinin "güzide örneği" AB'nin patronu Alman emperyalizmi de darbeden oldukça memnun. Alman hükümeti sözcüsü Steffen Seibert darbeyi "barışçıl bir çözüme doğru atılan adım" olarak memnuniyetle karşıladıklarını açıkladı. Böylece, askeri darbenin işlediği/işleyeceği suçlara ortak olacaklarını peşinen ilan etti. Kapitalist tekellerin yeşile bulanmış yeni savaş partisi Yeşiller de dış politika sözcüsü Omid Nouripour üzerinden yaptığı açıklamayla militarizme olan desteklerini ilan ettiler. Yeşillere göre, "Ordu, göstericilerin yanında yer almak için doğru kararı" vermişti.

Brezilya'daki faşist Jair Bolsonaro hükümetinin beslemesi Hristiyan köktenci Luis Fernando Camacho, Evo Morales'in istifası sonrasındaki zafer kutlamalarında, askeri ve aşırı gerici güçlerin bir cuntası olan hükümeti selamlarken, "Komünizm ortadan kaybolmalı" diyerek, oligarşinin ortak korkusuna tercüman oluyordu. Bu öylesine sonsuz bir kor-

kudur ki emperyalist kapitalist sistemin akbabaları, Bolivya halkının kazanımlarına karşı muhafazakarından yeşiline ve sosyal demokratına uzanan geniş bir gerici koalisyonu olarak kol kola girdiler.

ÖFKELİ DAYANIŞMA AÇIKLAMALARI VE EYLEMLER

Darbeyi Amerikancı bir darbe olarak niteleyen Uruguay PCR (Devrimci Komünist Parti), açıklamasında şu tespiti yapıyor: "Bu, yalnızca emperyalizm ile işçi sınıfı ve kıtanın ezilen halkları arasındaki çelişkilerin yoğunlaşmasını değil, aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkilerin şiddetini de gösteriyor. ABD -bugünün en agresif süper gücü ve dünyanın en büyük emperyalisti- Çin ve Rus emperyalist rakiplerinin Bolivya ve bölgedeki ilerlemesini durdurmaya çalışıyor."

Darbeyi kınayan Şili Komünist partisi (PC) "meşru olarak seçilen Başkan Evo Morales" ile dayanışma içinde olduğunu belirtirken, Arjantin'in ilerici güçleri de Morales'e destek açıklamaları ve enter-nasyonal dayanışma çağrıları yaptılar. Mexico City ve Buenos Aires'te Amerikancı askeri faşist darbeye karşı ilk dayanışma gösterileri yapıldı. "Bolivya halklarıyla dayanışmamızı ifade etmek hepimiz için bir onur" diyerek Bolivya halkıyla dayanışmada bulunan eylemciler, ABD emperyalizmini ve askeri darbeyi lanetlediler.

Bolivya halklarının geleceği konusunda henüz kesin yargıda bulunmak için erken olabilir. Kesin olan şudur ki Bolivya'nın tepesine üşüşen bütün kan emiciler, Bolivya halklarının katilleri olarak anılmaktan kurtulamayacaklardır.

İspanya'da dört yılda dördüncü genel seçimler

İspanya'da 28 Nisan 2019'da yapılan erken genel seçimlerde ortaya çıkan tabloda yeni bir hükümet kurulamadığından, yaklaşık 6 ay sonra, 11 Kasım 2019'da seçmenler bir kez daha sandık başına gittiler. Dört yılda dördüncüsü yapılan genel seçimlerde faşist Vox (Ses) Partisi sandalye sayısını 52'ye çıkararak, faşist diktatör Francis Franco'dan sonra İspanya'da faşist bir hava estirmeyi başardı. Vox Partisi bu yılın Nisan ayında üçüncüsü yapılan genel seçimlerde 24 milletvekili çıkararak, ilk defa Ulusal Parlamento'ya girmişti.

Açıklanan resmi seçim sonuçlarına göre, Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) Nisan seçimlerine göre 3 milletvekili daha az çıkardı. Yine de en fazla milletvekili (120) çıkararak birinci parti oldu. Fakat tek başına iktidara gelecek çoğunluğa ulaşamadı.

Sol yelpazede yer alan Unidas Podemos ise daha fazla oy kaybına uğradı. Nisan ayında 44 olan sandalye sayısı 35'e geriledi. Bu tabloya göre "sol blok"un bir hükümet kurma olasılığı bulunmuyor.

İspanya'da sağın kalesi sayılan Halk Partisi (PP), son seçimlerde 66 olan sandalye sayısını 88'e çıkardı. Halk Partisi faşist Vox Partisi ile bir koalisyon ön görmediğini hem seçim arifesinde hem seçimlerin ardından açıklamış olsa da aritmetik olarak böyle bir hükümet zaten mümkün görünmüyor.

SON SEÇİMLERE GÖRE SANDALYE DAĞILIMI

Genel seçimlerin ardından meclis aritmetiği şöyle oluştu: Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) 120, sağcı muhafazakar Halk Partisi (PP) 88, aşırı sağcı faşist Vox 52, Unidas Podemos 35, yine sağ yelpazeden Vatandaşlar (C's) 10, sol yelpazeden Mas Pais 3, Katalonya'daki ayrılık yanlısı siyasi partilerden Katalonya Cumhuriyetçi Solu (ERC) 13, Katalonya için Birlik (Jx-

Cat) 8, Halk Birliği Adaylığı (CUP) 2, Bask Milliyetçi Partisi (PNV) 7, Bask'ta faaliyet gösteren bağımsızlık yanlısı Eh Bildu 5, Navarra (NA) 2, Kanarya Koalisyonu (CC) 2, Galiçya Milliyetçi Bloku (BNG) 1, Kantabria Bölgeci Parti (PRC) 1, Teruel Var 1.

Bu tabloya göre, hükümet kurmak için gerekli olan 176 sandalyeye ne "sol blok"un ne de "sağ blok"un ulaşması mümkün görünmüyor. PSOE de, sağcı PP de olası bir "büyük" koalisyon ön görmediklerinden, İspanya'yı yine azınlık bir hükümet bekliyor demektir. Nitekim seçimlerin hemen ardından Sosyalist İşçi Partisi'nin lideri Pedro Sanchez, faşist Vox Partisi dışında kalan tüm partilere çağrı yaparak, kuracakları hükümete destek vermelerini istedi.

FAŞİST VOX PARTİSİ'NİN YÜKSELİŞİ

İspanya'nın Endülüs Özerk Bölgesi'nde, 2 Aralık 2018'de yapılan yerel seçimlerde, aşırı sağcı Vox Partisi yüzde 11 oy alarak 12 milletvekili ile ilk defa bir yerel parlamentoya girmeyi başarmıştı. Vox Partisi 2013 yılındaki kuruluşundan itibaren ırkçı ve milliyetçi söylemlerle gündemi meşgul ediyor. Vox sözcüleri iktidara

gelmeleri halinde İspanya'nın federal yapısına son vererek, üniter-merkeziyetçi bir yönetim biçimi inşa edeceklerini her fırsatta dile getiriyorlar. İspanya'nın Katalan bölgesindeki otonom yapıya olan düşmanlığını da gizlemeyen faşist parti, 11 Kasım seçimlerinden sonra "Bu seçimle İspanya'nın geleceği belirlenmiştir" diyerek, cüretkar açıklamalarda bulundu.

Son seçimlerde Vox Partisi, Federal Parlamentoda üçüncü parti olma konumunu da elde etti. Avrupalı faşist partiler arasında, Franco artığı bu faşist partiyi ilk kutlayanlardan biri de Fransa'da Marine Le Pen'in başını çektiği faşist Ulusal Birlik (Rassemblement National) oldu.

KATALONYA "KRİZİ" VE BURJUVA SOL PARTİLER

2017'de yapılan referandumla bağımsızlığını ilan eden Katalonya'ya karşı ülke çapında şovenist bir kampanya eşliğinde, önce referandum yasa dışı ilan edilerek geçersiz sayılmış, ardından Katalan liderler tutuklanmış, 9 ila 13 yıla varan hapis cezalarıyla cezalandırılmışlardı. Bu dönemde sözde sosyalist PSOE

iktidardaydı. Bırakın karşı durmayı, PSOE Katalonya'daki referandumun geçersiz sayılmasının ve Katalan liderlerin tutuklanıp yargılanmasının bizzat sorumlusu oldu. PODEMOS ve benzeri partiler de oy kaybı kaygısı ile ya şovenist koroya katıldılar ya da sessiz kaldılar. İşte bu şovenist histeri faşist Vox Partisi'nin yükselişine giden yolu döşedi.

"DEMOKRASİNİN TEMEL DAYANAĞI HALKIN İRADESİ" DEMAGOJİSİ

11 Kasım seçimlerinde, 13 yıl hapis cezasına çarptırılan Katalan Sol Cumhuriyetçi hareketin lideri Oriol Junqueres, Katalonya eski başkanı Carles Puigdemón'u geride bırakarak Katalonya'da birinci sıraya yükseldi. Junqueres, 11 Kasım seçimlerinde hem Avrupa Parlamentosu'na hem İspanya Federal Parlamentosu'na ve hem de Katalonya Özerk Parlamentosu'na girmeyi başardı. Başardı başarmasına ama hapiste olması ve kesinleşmiş bir cezasının bulunması nedeniyle görevlerini yerine getiremeyecek. Bu yalın gerçek bile burjuva "demokrasilerde" halk -bir başka deyişle seçmen- iradesinin bir yalandan ibaret olduğunu göstermeye yetiyor da artıyor.

İspanya'da ve Katalonya'da olduğu gibi, halk isyanları ile haftalardır sokakları terk etmeyen Lübnan, Irak, Şili ve daha bir dizi başka ülkede de kurtuluşa giden yol parlamentolardan değil, işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinden geçiyor.

Brezilya eski devlet başkanı Lula'ya tahliye

Brezilya'nın tutuklu eski Devlet Başkanı Lula da Silva tahliye edildi.

Yüksek Mahkeme, tüm temyiz haklarının kullanılmasının ardından hapis cezasının uygulanması yönünde karar

aldıktan sonra Silva serbest bırakıldı.

Yolsuzluk suçlamasıyla tutuklanan Lula'ya yönelik hukuki süreç temyiz aşamasında devam ediyordu.

Hapishaneden tahliye edilen Lula, Brezilya'da serbest kaldı.

kalabalık bir grup tarafından karşılandı.

Brezilya İşçi Partisi vekili Maria Rosario Nunez ise Lula'nın tahliyesini "bir umut duygusunu canlandırıyor" şeklinde yorumladı.

İsyanların gölgesinde seçimler ve soldan yalanlar

İ. Manuşyan

Latin Amerika dünyanın önemli bir siyasal gözlem alanı olmaya devam ediyor. Şili'deki halk isyanında açılan ve bugün eylemlerin simgelerinden biri haline gelen "Neo-liberalizm Şili'de doğdu, Şili'de ölecek!" dövizinin özetlediği gibi, emperyalistlerin yön verdiği işbirlikçi iktidarlarla sistemin denge kurduğunu iddia ettiği bu kıta, bir kez daha isyanlarla ve seçimlerde sola kayışla öne çıkıyor.

Venezuela'da Chavez, Brezilya'da Lula da Silva, Ekvador'da Correa, Bolivya'da Morales ile başlayan süreç Avrupa'da Syriza ve diğer örnekleriyle bir domino etkisiydi. Seçimlerde kitlelere vaatleriyle sol bir çerçeve çizenler hükümetlerini kurdukları andan itibaren sağcı iktidarlara yarışır hale geldiler. Ve bunların bir kısmı bugün isimleri bile anılmadan tarih sahnesinden silinirken, sistem bir kez daha sol yalanlara dayalı burjuva hükümetlerine ihtiyaç duyuyor. Çünkü kitlelerdeki mücadele isteği ve arayışı dizginlenemiyor. Brezilya'nın başına geçen faşist Bolsanora nasıl ki Lula dönemine tepkinin ürünüyse, Arjantin seçimlerinden çıkan sonuç da solun başarısı değil bir tepkimedir.

Arjantin seçimlerinin sonuçları ön seçim anketlerinin teyidi olurken, sistem içi sağ sol değişimi de devam etti. Bir dönem solda bir dönem sağda olan tepki hükümetleri döneminde sıra tekrardan sola geçerken, bunun politikalarda ciddi bir değişime neden olmayacağı aşikar. Zira sağ ile sol arasındaki değişim sadece hakların sağ elle ya da sol elle alınmasıdır. Ancak o kolları yöneten, her hâlükârda burjuvazinin kafasıdır. Bundan dolayı Kirchner dönemi tekrar gelirken, Arjantin işçi ve emekçileri için değişen sadece söylevidir. Burada konuyu açmak adına iki temel noktaya değinmek gerekiyor.

Birincisi, Kirchner dönemini devralan Macri'nin ekonomiyi iyileştirme vaadinin, faizleri yükseltmesinin ya da yabancı yatırımcı için yaptığı teşviklerin Kirchner dönemi krizini aşmaya yetmesi ile bugün aynı mali krizin sürüyor olması da politikalarda temel belirleyicidir. Uluslararası Para Fonu'ndan (IMF) alınan ve IMF'nin bir ülkeye verdiği en büyük kredi olan, 3 yıl için 57 milyar dolarlık kredi anlaşması hala yürürlükte. Arjantin'in 61 yıllık IMF bağımlılığı sürer-

ken Krichner'den Macri'ye, Macri'den Fernandez'e değişen bir şey olamaz. Personun değer kaybına karşın IMF'ye verilen sözlere Krichner'in de sadık kalacağı bellidir. IMF'ye bağlı kalmak burjuvaziye yeni alanlar açarken, işçi ve emekçilerin sefaletini büyütecektir.

İkincisi, Fernandez'in Peronist olarak "sol" diye sunulmasının üzerindeki yıldızlar kazındığında altında sağcı ve liberal politikalara bağlı bir sermaye hükümetinden başka bir şey çıkmaz. Çünkü Fernandez'den başlayarak kazanan ekiple düzen solu tanımına bile uymayan, bir önceki seçimde kendi ittifakıyla giren ancak açık bir sağcı siyasetçi Sergio Massa gibi isimler var. Peronizm'in kendisi bile bir hayal ürünü sol hikayesidir. Arjantin burjuvazisinin sol politikalarının geçmişi ortadadır. Cristina Fernández Kirchner ise bu ekte sol yüz olarak sunulsa da onun sicili de bir önceki yönetim döneminden yolsuzluk hikayeleriyle, kriz bataklığında emekçileri mahkum etmesinin ardından sendikaların hedefi olmasıyla hatırlanıyor. Cristina Fernández Kirchner, şimdi başkan yardımcılığına razı olsa da yönetimi paylaştığı isimlerle yapacakları bellidir.

Arjantin seçim sonuçlarının bir diğer dikkat edilmesi gereken detayıysa bu yaniyla burjuva partiler dışındaki sol oylardır. Seçimlerde Solun ve İşçilerin Cephesi'nin (FIT) aldığı sonuçlara da bu gözle bakmak gerek. Bir önceki dönem oylarını %25 artırarak dikkat çeken FIT in-

bu seçimde aldığı oylarda düşüş yaşandı. Bu da sağ iktidarın yükselişine tepki için gelen oyların sol maskeli burjuva hükümet alternatifleriyle geri çekildiğine işaret ediyor. Daha önce FIT içinde yer almayan başka partileri de dahil etmesiyle FIT-Unidad (FIT-Birlik) adıyla genişleyen bu sosyalist seçim ittifakı, sistem karşıtı mücadele alternatifinde kitleleri örgütlemekte yetersiz kalarak, genişleyen ittifakına rağmen oylarında düşüş yaşadı. Sistemin açmazları, peronistlerin ayyuka çıkmış suçları, sağ hükümetin baskısına karşı tepkiyi daha ilerden örgütleyemedi. Arjantin'den yansıyan, bu haliyle işçi ve emekçiler arasında devrimci bir alternatifin örgütlenemediği yerde, gelgitlere dayanan düzen içi gruplaşmaların yön verdiği sistemin işlemeye devam ettiği dir.

Amerikan modeli burjuva demokrasiyle Latin Amerika'nın bir diğer ülkesi Kolombiya'da devlet başkanlığından sonra en önemli ikinci koltuk sayılan başkent Bogota Belediye Başkanlığı'nı da solcular kazandı. Eski senatör Claudia Lopez, oyların yüzde 35'ini toplayarak Bogota'nın ilk kadın ve LGBTİ belediye başkanı oldu. Ancak FARC ile barış anlaşmasının ardından suikast ve katliamların devam ettiği böylesi bir dönemde Lopez ile yaratılmak istenen sol başarı hikayesinin kısa sürede sönümlenmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Latin Amerika ülkeleri ardı arkasına seçimlerini tamamlayarak ortaya çıkan

sonuçların en önemlisi isyanların gölgesinde sistemin zorlanmasıdır. Zira sistem içi alternatifler sol maskeleriyle ortaya çıksa bile bu kitlelerin biriken öfkelerini dizginleyemiyor ancak öteleyebiliyor. Bundan dolayı Latin Amerika'da halk isyanları ya da sosyal patlamalar çok kısa aralıklarla tekrarlanıyor. Maalesef hareketin öğreticiliğinin isyandan zayıf kaldığı yerde bu, düzen içi eğilimlere hapsulüyor.

Sol yalanların ürünü hükümetlerin ortaya çıkışı kitlelerin arayışına işaret ediyor. Ekvador'da ve Şili'deki eylemlerin gücünün bugün için düzen sınırları aşmaması bunu değiştirmez. Ekvador'da parlamentoyu işgal edip başkentin kaldırılmasına neden olan kitleler tekrara düştüklerini, sisteme manevra alanı bıraktıklarını göreceklerdir. Bugün için olan yarın adına geçersiz kılınacaktır. Zira güçlü mücadele dinamiklerine sahip bu kıtada arayış da sınıf örgütlülükleri de köklü bir geçmişe dayanıyor. Kapitalizmin sınıfı çürüten ve bölen işsiz orduları arasında örgütlenip işsizler hareketini yaratan bu tarihi kültür, düzen soluna bel bağlayan seçim tercihlerine ya da protesto mahiyetindeki isyanlara sıkışan arayışlardan ilerisini yaratacaktır. Bugün emperyalistler ve işbirlikçi burjuva yönetimler sistemi umutsuzluğun tepkisi üzerine inşa ettiler. Sınıf mücadelesinin yakıcılığı içerisinde gelişecek sosyalist devrimci bir umut, bu yalanlara sarılı denklemi dağıtacaktır.

Almanya'da faşist partinin yükselişi sürüyor

Nazizm'in doğduğu topraklarda yeniden türeyen Neonazi partilerin büyümesi sürüyor. Faşistlerin iyice palazlandığının son göstergelerinden biri, Almanya'nın Thüringen Eyaleti'nde, 27 Ekim 2019'da yapılan Eyalet Parlamento Seçimleri oldu. Thüringen, 2000-2011 yılları arasında "dönerci cinayetleri" olarak kamuoyuna lanse edilen, çoğu Türkiyeli göçmen 10 insanı katleden NSU faşist örgütünün kurdurularak büyütüldüğü Jena kentini de içine alan bir eyalet.

Seçimlerde Sol Parti (Die Linke) bir önceki seçime göre oylarını %3 oranında artırarak, %31'lik oranla birinci parti olarak çıksa da onun bu başarısı, faşist AfD'nin (Almanya için Alternatif) elde ettiği desteği ve faşizm tehlikesini hiçbir şekilde hafifletmiyor.

SİSTEMİN KLASİK PARTİLERİ ERİMEYE DEVAM EDİYOR

Seçimlerde sistemin iki temel partisi, Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) ve Sosyal Demokrat Parti (SPD) büyük bir yenilgi yaşadılar. Başbakan Angela Merkel'in partisi CDU %33,5'ten %21'e, SPD %12,4'den %8,2'ye geriledi. Seçimlerden büyük bir yenilgiyle çıkan federal hükümet ortağı CDU ve SPD, Sol Parti ve faşist AfD'nin peşinden 3. ve 4. sıraya düştüler.

Sistemin iki ana partisinin aldığı seçim yenilgisi, Fransa, İtalya gibi ülkelerde sistem partilerinin daha önce uğradıkları yenilgilerle birlikte okunduğu zaman, kapitalist-emperyalist dünyada işlerin eskisi gibi yürütülemediğini gösteriyor. Toplumun derinlerinde mayalanan değişim istemi kapitalist tekelleri hızlı hareket etmeye zorluyor. Alman tekelleri, sistem partilerinden yaşanan kopuşu faşist kanallara kanalize etmek için, Alman kapitalist tekellerinin birliği BDI (Bundesverband der Deutschen Industrie) eski

başkanları Hans-Olaf Henkel ve Heinrich Weiss'in önderliğinde AfD'yi kurdurdu. Ellerin altındaki medya gücü sayesinde, "protesto" oylarının adresi olarak AfD'yi propaganda edip öne çıkardılar. Burjuva medyanın sınırsız desteği ile şişirilen AfD, girdiği ilk Federal Parlamento Seçimleri'nde barajı aşarak, Federal Parlamento'ya taşındı.

FAŞİZM VE MİLİTARİZM SARMALI

2008 sonrasında Yunanistan'da yaşanan ekonomik krize karşı yükselen genel grev ve halk hareketini gözden düşürerek tecrit etmek için çok yönlü karalama, aşağılama, iftira propagandası yürüten emperyalist medyanın sayfaları, "tembel Yunanlar", "gözleri Alman paralarında" gibi saçmalıklarla dolup taşıyordu. Bu dönemle birlikte, kriz bölgelerinde Alman birliklerinin daha aktif görev alması, federal orduya eleman toplamak için reklamların okullara kadar taşınması, askeri harcamaların artırılması, AB ordusunun kurulması gibi militarist politikalar medyada daha çok kendisine yer bulmaya başladı. AfD Alman tekellerinin milliyetçi hezeyanlarla zehirledikleri bu ortamda kuruldu.

Suriyeli savaş göçmenlerinin bir kıs-

mının Avrupa ve Almanya'ya gelmesiyle birlikte, koparılan militarist-milliyetçi yaygara daha ileri taşındı. Mahallelerde durumdan vazife çıkartan SS bozuntusu paramiliter çeteler türedi. Bu çeteler Alman ırkının saflığını ve kadınlarının namusunu korumak, Alman soyunun devamını sağlamak adına nöbetler tutarak, yer yer kontroller yapmaya başladılar. Bütün bunlar medyanın haberleştiği gibi, devletin gözleri önünde ve koruması altında yapıldı, yapıyor.

BİTMEYEN DEVRİM KORKUSU VE TEKELLERİN TARİH BİLİNCİ

Güncel olmasa da içinde taşıdığı devrim korkusu Alman burjuvazisinin uykularını kaçırmaya yetiyor. Kapitalist sistemin sorunları çözmekten çok giderek büyüyen bir hale dönüştüğünü bilen ve sonuçlarını gören kan emici kapitalistler sürüsünün telaşının asıl nedeni, devrimci dalgayı daha başlamadan boğmaktır.

Hatırlanacağı gibi, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenilerek çıkan Almanya'da monarşik yönetim yıkılmış, Alman burjuvazisi sınırların yeniden çizilmesini kabul etmenin yanı sıra, galip emperyalist devletlere savaş tazminatı

ödemeyi de taahhüt etmek zorunda kalmıştı. Rakipler, özellikle de komşu Fransa başta olmak üzere emperyalist devletler Almanya'nın zenginliklerini yağmaladılar. Fransa'nın sınırında bulunan Saarland eyaletinin kömür yatakları Fransa'ya ganimet olarak sunuldu. Büyümek, yeni pazarlar edinerek dünyaya hükmetmek hayaliyle savaşı başlatan Alman kapitalist tekelleri, yenilginin sonucu olarak, rakip tekellerin yağmasına boyun eğmek zorunda kaldılar.

Emperyalist savaş yüküne eklenen savaş tazminatıyla ekonomisi çöken ve iflasa sürüklenen tekeller zor bir dönem yaşıyorlardı. Savaş sonrasında Alman burjuvazisinin, yükselen güçlü işçi ve emekçi halk hareketi karşısındaki aczi de derinleşiyor, ülke yönetilemez bir hal alıyordu.

Kapitalist tekeller yaşanan ekonomik ve sosyal yıkımın gerçek nedenini gizlemek için, devlet terörü eşliğinde çok yönlü bir manipülatif propaganda bombardımanı yürüttüler. Özellikle kent ve kır küçük-burjuvazisinin milliyetçi duygularını kışkırtarak, işçi grev ve direnişlerini kırmak için kullandıkları Hitler SS'lerine kitle temeli sağladılar.

Nazizm'in yeniden hortlatıldığı Almanya'da, tarih tekerrür ediyormuşçasına aynı söylemler yeniden istikrarlı ve inatçı bir şekilde piyasaya sürülüyor. Hitler faşizminin arkasındaki finans kapitalin desteğini gizleyenler, bugün de AfD'nin arkasındaki desteği gizlemek için devredeler. Dün Hitleri bir çılgin diye münferit bir vaka olarak yansıtanlar, onun finans kapitalin vurucu gücü olduğu gerçeğinin üzerini örtenler, bugün AfD'yi "protesto" partisi olarak sunuyor, sistemden kopuşun adresi olarak öne çıkartıyorlar.

Lübnan polisi bir eylemciyi katletti

Lübnan'da yeni vergi saldırıları üzerine halkın sokağa çıkarak başladığı protesto eylemleri sürüyor. Protesto eylemlerinde bir kişi eyleme saldıran polis tarafından vurularak katledildi.

17 Ekim'de başlayan protesto eylemleri sonrasında 29 Ekim'de Lübnan

Başbakanı Saad el-Hariri istifa etmek zorunda kalmıştı.

Protesto eylemlerinin devam etmesi üzerine Lübnan Devlet Başkanı Michel Aoun "evinize dönün" çağrısı yaparak eylemlere saldırmakla tehdit etti.

Aoun'un tehdidine karşı süren eylemlerde bir kişinin, başkent Beyrut'un güneyindeki Khalde bölgesinde, polis tarafından vurularak, oğlunun önünde katledildiği belirtildi.

Protesto eylemlerine katılanlar, ayrıca, İsrail'in katliamlarında yaşamını yitiren Filistinlileri de mum yakarak andı.

Protesto eylemlerine katılanlar, ayrıca, İsrail'in katliamlarında yaşamını yitiren Filistinlileri de mum yakarak andı.

Avrupa Birliği emperyalizminin savaş çığırtkanlığı

AB'nin egemen bir güç olarak sahneye çıkma eğilimleri, son günlerde açık ve daha yüksek sesle dillendirilmeye başlandı. Bunda Suriye sürecinin belirgin bir etkisi var. Fransa Cumhurbaşkanı Macron, Almanya Savunma Bakanı Kramp-Karrenbauer ve AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen tarafından yapılan açıklamalar, Birliğin emperyalist yayılmacı eğilimlerini gözler önüne seriyor.

Türk ordusunun Suriye'deki askeri işgali, Rusya ve İran'ın yine Suriye ve Ortadoğu'daki egemenlik alanlarını genişletmeleri, Avrupalı tekeller ve onların sözcülerini hızla harekete geçirmiştir. Avrupalı emperyalistler, söz konusu açıklamalarla, bu gelişmeler karşısında "kenardan bir izleyici olarak kalmayacaklarını" ilan ediyorlar.

FRANSA, ALMANYA VE AB ADINA YAPILAN AÇIKLAMALAR

Suriye'de emperyalist işgal koalisyonunun önemli bir gücü olan Fransa adına Cumhurbaşkanı Macron, İngiltere merkezli *Economist* dergisine verdiği röportajda, koalisyon içerisinde yaşanan sorunlara ve NATO'ya ilişkin açıklamalar yaptı. ABD'nin Suriye'den askerlerini çekmesini eleştiren Macron, "ABD ile NATO müttefikleri arasında stratejik karar alma süreçlerinde hiçbir şekilde koordinasyon yok. Hiç. Aynı zamanda bir diğer NATO üyesi Türkiye'nin, çıkarlarımızın söz konusu olduğu bir bölgede, koordinasyon-suz saldırgan eylemleri var." diyor.

Röportajın devamında, ABD'nin Suriye'nin kuzeyinden asker çektiğini Twitter üzerinden öğrenmelerinin, Avrupa'yı Ortadoğu'da önemsiz, küçük bir müttefik gibi gösterdiğini de belirten Macron, "NATO'da olduğumuzu düşünüyordum. ABD'nin ve Türkiye'nin de NATO'da olduğunu düşünüyordum. Sonra ABD'nin Türkiye'nin operasyonunun önünü açmak için askerlerini çekme kararı aldığını bir Tweet'le öğrendim. Herkes gibi başka bir NATO gücünün, IŞİD'le savaşan koalisyonun partnerine saldırma kararı aldığını anladım." ifadelerini kullanıyor.

Bölgedeki dinamiklere ilişkin yaptığı değerlendirmede Macron, "Bugün bölgede gördüğüm gerçeklik, güç uygulayarak kazanan konuma gelen ülkelerin Türkiye, Rusya ve İran olduğu. Bunun Av-

rupa ve ABD için en iyi stratejik durum olduğundan emin değilim" diyor. "Türkiye uzun vadede NATO'da olmayacak mı?" sorusuna ise, "Bunu söyleyemem. Türkiye'yi NATO'dan dışlamak çıkarımıza değil ama belki de NATO'yu yeniden gözden geçirmeliyiz." yanıtını veriyor. Son olarak, "NATO'nun işleyişine ilişkin soru işaretleri yarattığını" savunan Macron, "**banana göre şu anda yaşadığımız NATO'nun beyin ölümüdür**" saptamasını yapıyor. Macron'un bu açıklamaları, emperyalist bir güç olarak AB'nin bundan sonra nasıl hareket etmesi gerektiği yönünde önemli sinyaller veriyor.

Fransa Cumhurbaşkanı'na paralel olarak, Almanya Savunma Bakanı Kramp-Karrenbauer, Münih Askeri Üniversite'sindeki subay mezuniyet töreninde uzunca bir konuşma yaptı. Bu konuşmada uzun zamandır Alman kapitalizminin farklı temsilcileri tarafından değişik vesilelerle ifade edilmiş olan düşünceler bir kez daha en resmi ağız tarafından dile getirildi. Bakan'ın yaptığı konuşmanın bütünü, Alman emperyalizminin geleceğe yönelik planları konusunda tartışmaya yer vermeyecek şekilde açık ve nettir:

"Bizim büyüklüğümüzdeki bir ülke, sahip olduğumuz ekonomik güç ve teknoloji, dünya pazarlarındaki çıkarlarımız, gelişmeler karşısında bugüne kadar olduğu gibi, bir kenarda oturup sadece izlememizi kaldıramaz... Artık dünyadaki gelişmeler karşısında düşünce üretmek, öneri yapmak, oyun kurucu olmak zorundayız... Böylesi bir yönelim uluslararası arenada, biz Almanların hem bir görevi

aynı zamanda çıkarlarımızın bir gereği olarak önümüzde durmaktadır... Artık Alman kurumları ve toplumu askeri harekatlara hayır deme alışkanlığını bir tarafa bırakmalıdır. ... Askeri operasyonlar için uzun, yorucu beklemelemlere tahammül gösteremeyiz. Bu nedenle bu kararların süratle alınacağı ve süreci hızlandıracak bir oluşuma, yani asker ve bürokratlardan oluşacak milli güvenlik konseyine ihtiyacımız vardır..."

Bu açıklamaların yapıldığı günlerde, Berlin'de, Almanya eski Savunma Bakanı, bugün ise Avrupa Birliği Komisyonu Başkanlığı'na seçilen Ursula von der Leyen'in katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Ursula von der Leyen'in, Konrad Adenauer Vakfı tarafından düzenlenen bu toplantıdaki konuşması, Fransa ve Almanya yöneticilerinin emperyalist yayılmacı açıklamalarıyla tam bir uyumluluk arz etmektedir.

"Avrupa gücün dilini öğrenmelidir" diyerek konuşmasına başlayan von der Leyen, AB'nin, güvenlik politikası gibi önemli bir meselede uzun bir süre başkalarına yaslandığını, "artık kendi kaslarını geliştirmesi" gerektiğini, sadece "yumuşak güç" olmanın yeterli olmayacağını söyledi. Bu amaçlar için AB'nin kendisine güvenmesi gerektiğine de değinen von der Leyen, "AB ortak ordusunu hızla oluşturarak, kendi güvenliğini kendi ellerimize almamız gerekiyor" şeklinde konuştu. Savunma sanayisinin önemi de değinen von der Leyen, Avrupa'yı dışa bağımlılıktan kurtaracak olan savunma sanayisini kurmak için hızlı adımların atıldığını da açıkladı.

ABD emperyalizmi, bu açıklamalar karşısında NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg aracılığı ile AB'ye sınırlarını hatırlatmak ihtiyacı duydu. NATO Genel Sekreteri, Berlin Duvarı'nın yıkılışının 30'uncu yıldönümü etkinlikleri çerçevesinde geldiği Berlin'de, ABD'nin "soğuk savaş" sonrasında Avrupa ve Almanya'nın birleşmesine izin vererek oynadığı hayati rolü Berlin'in unutmaması gerektiğini vurguladı.

Avrupa'yı Kuzey Amerika'dan uzaklaştıracak her tür girişimin sadece Transatlantik ittifakı zayıflatmakla kalmayacağına da değinen Jens Stoltenberg, böylesi girişimlerin aynı zamanda "Avrupa'nın kendisini bölme riski yaratacağını" dile getirdi. "AB savunma entegrasyonu yönündeki çabaları desteklemekle birlikte ABD'nin yerinin doldurulamayacağını", "Avrupa Birliği'nin kendi başına Avrupa'yı savunamayacağını" belirten Jens Stoltenberg, aba altından sopa göstererek, efendinin kim olduğunu da hatırlatmış oldu.

Yapılan bütün bu açıklamalar, tarihsel olarak sömürgeci bir geçmişe sahip olan bu ülkelerin, bugün emperyalist bir birlik altında, dünya pazarlarının yeniden paylaşımı için sahnede etkin bir şekilde yer almak istediklerinin göstergesidir. Artık AB, ABD emperyalizminin gölgesinde kalmaya rıza göstermek istememektedir. O emperyalist ve karşı-devrimci bir güç olarak, sahip olduğu devasa ekonomik ve askeri gücüyle, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın her tarafında işçilere, emekçilere, dünya halklarına karşı daha da saldırgan olacaktır.

Avrupa Birliği; ABD ve Rusya'dan sonra üçüncü emperyalist güç olarak nüfuz mücadeleleri sahnesindedir. Dünya işçi sınıfı, emekçiler ve mazlum halklar AB de dahil bütün emperyalistlerin yarattıkları savaş ve yıkımların bedelini ödüyorlar. Önü alınmazsa emperyalizmin daha ağır şekilde gündeme getireceği yıkımlarla yüz yüze kalacaklardır. Bu yıkıma dur demenin biricik yolu, dünyanın her tarafında emperyalist saldırganlık ve savaşlara karşı mücadeleyi büyütmekten geçmektedir. İnsanlığın özgür geleceği, bu barbarlık sisteminin, işçi sınıfı önderliğindeki devrimlerle ortadan kaldırılmasıyla kurulabilecektir.

Kapitalizm şiddet, tek adam diktatörlüğü yasak üretir...

Yaşamak için sosyalizm!

Mirabel Kardeşler'in yaşadığı Dominik Cumhuriyeti, şimdiki tek adam Türkiye'si gibi, baskı, yasak ve gericiлик ülke-siydi. Tarih 1960'lara ilerlerken, Dominik Cumhuriyeti, Trujillo diktatörlüğü tarafından yönetiliyordu. Clandestina Hareketi, diktatörlüğe karşı mücadele ediyordu ve Mirabel Kardeşler bu mücadelede yerlerini almışlardı.

Kelebekler diye anılan üç kız kardeş, diktatörlüğün hedefindeydiler. 25 Kasım 1960 yılında üç kız kardeş diktatörlük tarafından katledildiler. Olaya trafik kazası süsü verilmeye çalışıldı. Ama kayalıklarda bulunan cesetleri, tecavüze uğradıklarını ve vahşice katledildiklerini ortaya koydu. Tecavüz edilerek katledildikleri 25 Kasım tarihi, Latin Amerika'da gerçekleşen Kadın Kurultayı tarafından *Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü* olarak belirlendi.

Mirabel Kardeşler'in yaşamı mücadele manifestosudur! Mirabel Kardeşler, diktatörlüğe karşı mücadelede birer simge; kapitalizme, sömürüye, şiddete, baskıya karşı isyan çağrısıdır!

MİRABELLER'İN YOLUNDAN MÜCADELEYE, ÖRGÜTLENMEYE!

Tüm dünyada 25 Kasım kadına yönelik şiddete, tecavüze, tacize, kadın cinayetlerine, baskıya, diktatörlüğe karşı öfkenin, tepkinin sokağa taşıdığı, taleplerin yükseldiği günlerden biridir. Kadına yönelik şiddet dünyanın genelinde öne çıkan bir soruna dönüşmüştür. Türkiye ise bu sorunun yüksek düzeylerde yaşandığı bir coğrafyaya... Aile, düzen, devlet, okul, işyeri, sokak vs. -her biri kadına şiddet alanı.

Tek adam Türkiye'sinin bekası için gericiлик ve sömürü palazlandırılıyor ve çağdışı uygulamalar kadınlar üzerinden normalleştirilmeye çalışılıyor. Gericiliğin karanlığına sürüklenen kadınlar şiddetin birçok boyutuna maruz kalıyorlar. Her boyutta yaşanan yüzlerce örnek var. Katledilme ve tecavüzleri kitleselleştiren savaş, kadınların şiddeti en yoğun yaşadığı durumlardan biri.

Sürekli erkeğe bağımlı olarak yaşamaması istenen kadınlar, nafaka uygulamasındaki değişiklik ile aslında yine bağımlı kılma, boşanmasını engelleme zihniyeti ile karşılaşıyorlar. Kadınlar yedek işgücü olarak konumlandırılarak, düşük ücret ve

İnsanca yaşam koşulları, nefes aldığını hissederek yaşayabilmek ve tüm bunlarla birlikte katledilmeden gerçek anlamı ile yaşayabilmek için insanın insanı sömürmediği, eşit ve özgür bir dünya gerekli. Kadınların eşitliğini, özgürlüğünü ve yaşam hakkını garanti altına alabilmenin yolu sosyalizmden geçiyor.

yeri geldi mi işten çıkartılma kanıksatılmaya çalışılıyor. Kadının öncelikli görevlerinin ev eksenli olduğu sürekli hatırlatılıyor. Kriz koşullarında işsizlik ve artan yoksullukla beslenen ekonomik şiddet, kadınların omuzlarındaki yükü daha da ağırlaştırıyor.

Türkiye, İstanbul Sözleşmesi ile genelde kadına yönelik şiddete, ILO'nun 190 sayılı sözleşmesi ile kadınların işyerlerinde yaşadıkları şiddete karşı yaptırımların uygulanmasını içeren sözleşmelerin ilk imzacılarından. Ama kadınlara yönelik şiddetin ve baskının katmerlenmesi, çoğu durumda işlenen suçlara karşı herhangi bir yaptırım olmaması da gösteriyor ki bu imzalar kağıtlarda birer çizik olmanın ötesinde bir şey ifade etmiyor. Dahası gerici-faşist iktidar cenahında İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesi için sürekli bir çaba sarf ediliyor.

Toplumu bölerek yöneten, erkek egemen anlayış ile yaşamı şekillendiren iktidar için kadın ile erkek arasındaki eşitsizliği süreklileştirmek ve derinleştirmek bir ihtiyaçtır. O yüzden, eşit koşulların sağlanması bir yana kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırıların bir süre-

yaşanıyor. Kadına yönelik şiddetin her yıl katlanarak arttığı, kadın cinayetlerinin ayda 50'ye yakın sayılarla ifade edildiği bir dönemdeyiz. Haklarının bilinci ile sesini yükselten kadın işçi ve emekçilere ise devletin gücü ile saldırılıyor.

Kadınlar susturma, sindirme, yok sayma politikalarının karşısına talepleri ve mücadele kararlılığı ile dikiliyorlar. Dünyanın birçok ülkesinde kadınların sorunları ve talepleri ekseninde kitlesel eylemler gerçekleşiyor. Mirabel Kardeşler'in yaşamı ve mücadelesinden güç alarak, köhnemiş düzene karşı erkek işçi kardeşlerimizle birlikte örgütlü mücadeleyi büyütelim!

YAŞADIM DİYE BİLMEK İÇİN SOSYALİZM!

Kapitalist toplum, insanca yaşama koşullarını işçi ve emekçiler için sınırlamış durumda. Kadınlar için nefes almak bile zor. Nefes alma hakkı bile yok edilmeye çalışılıyor diyebiliriz. Yaşam hakkını savunmak, yaşamak için haykırarak bugün öncelikli hale gelmiş bulunuyor.

Kapitalizm kadın işçi ve emekçiler için

krizi ve şiddeti ile, baskı ve yasakları ile koyu bir karanlıktır. Bu karanlık dipsiz kuyunun suyu çoktan tükenmiştir. Sermaye düzeni denilen bu kör kuyu kendi karanlığına çekiyor ve karanlıkta bazen gerçekliği görmeyi zorlaştırıyor. Kadınlara yaşadıkları sorunları kapitalizm içinde çözme çabası susuz kuyuya çakılmaktan başka sonuç üretmez.

Kadın cinayetlerine karşı Türkiye'de toplumsal bir tepki ve hesap sorma isteği birikmiş durumda. Emine Bulut'un "ölmek istemiyorum" haykırışları "yaşamak istiyoruz" olarak eylemlerden yükseliyor.

İnsanca yaşam koşulları, nefes aldığını hissederek yaşayabilmek ve tüm bunlarla birlikte katledilmeden gerçek anlamı ile yaşayabilmek için insanın insanı sömürmediği, eşit ve özgür bir dünya gerekli. Kadınların eşitliğini, özgürlüğünü ve yaşam hakkını garanti altına alabilmenin yolu sosyalizmden geçiyor.

25 Kasım vesilesi ile "Yaşamak istiyoruz!" haykırışını "Yaşamak için sosyalizm!" şiarına dönüştürerek, yegane kurtuluş seçeneğini yaygınlaştıralım!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Sermaye devletinin kontrgerilla artıkları ve DTCF’de yaşananlar

Köşeye sıkıştıkça hırçınlaşan sermaye devleti kitleleri dizginleme aracı olarak kontrgerilla güçlerini kullanıyor. Üniversitelerdeki devrimci-ilerici kesime yönelik sistematik saldırıların arkasındaki temel gerekçe, toplumsal sorunlara duyarsız kalmayan, politik veya politize olmaya eğilimli, boyun eğmeyen bireyleri korkutmak ve sindirmektir. Yakın zamanda Hacettepe Üniversitesi’nde topluluk tanıtım standına yapılan saldırı, Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesi’nde iklim Grevi Forumu bahane edilerek gerçekleştirilen provokatörlük, Ankara Üniversitesi DTCF’de 10 Ekim sürecinde kontrgerilla artıklarının okula saldırısı ve son olarak ODTÜ’de yapılması planlanan “Cumhuriyet” yürüyüşü bu gerçekliğin somut yansımalarıydı.

Sermaye devletinin saldırılarına karşı koyuşun ve kitlelerde biriken öfkenin “dizginleyicisi” olan kontrgerilla artıklarının, bu saldırgan politikanın tetikçilik ayağını oluşturduğu açıktır.

Dekanlık himayesinde sermaye devletinin ideolojik tetikçilerine açılan alan ve bu alanı işgal eden “artıkların” kendilerini var ettikleri konumları bilmek, bununla beraber ideolojik dayatmaların nedenlerini gözetmek, mücadelenin ek senine oturan esas unsurlardan birkaçıdır. İdeolojik dayatmalara karşı militan mücadelenin kavranması, mevcut sorunun teorik-politik temellerinin kavrayışından geçer. Mevcut sorunun maddi temellerinin kavranışı, bunu izleyen politik

mücadele hattının çizilmesi, alandaki kitlelerin politik mücadele hattına çekilmesi, bu doğrultuda sergilenen eylemsellik mevcut çelişkinin çözüleceği gerçeğini beraberinde getirir. Üniversite bileşenlerinin karşı karşıya geldiği sorunlar devrimci mücadelenin sağladığı müdahale ile ortadan kalkacaktır.

AÜ-DTCF’de müdahalenin yakıcı önemi bugünlerde kendini daha fazla hissettiriyor. Mevcut somut durumda önümüze koyduğumuz sorular, “Bu alana nasıl müdahale edildi?” ve “Bu alana nasıl müdahale edilecek?” olmalıdır.

10 Ekim süreci ile çatışmanın iyice gün yüzüne çıktığı DTCF’de, her şeyin yalnızca bir faşistin yaptığı aşağılık paylaşım ile başlamadığının bilinmesi gerekir.

Varlığı ile bir yaşam tarzını, bilgi birikim seviyesini, “ideolojik” kavrayışını da yansıtan faşist çetelerin canlı bir or-

ganizma gibi doğup, yaşayıp, öldüklerini göz önünde bulundurmak ve yaşayan bir organizmanın yaşamsal açıdan kendini ayakta tutacak olan sinir sisteminin çökme ihtimalini de bilmek gerekir.

16 Ekim’de DTCF öğrencileri devletin kendisi ile dolaysız bir şekilde karşı karşıya geldiler. Her biri tek bir organizmanın unsurları olan dekan, polis, ÖGB, kontrgerilla artıkları arasındaki işbirliği, somut durumun gerçekliğine oturan güçlü bir yapıyla karşı karşıya getirdi öğrencileri. Sıcak bir çatışmanın olmadığı alanlarda saldırganlığın süregelen bir hal almasının amacı, başta da vurguladığımız gibi, düzenin çürümüş politikalarına boyun eğmeyen, mevcut tutuma eğilimi olan kesimi korkutmak ve sindirmektir.

Yemekhane, ulaşım, barınma sorunlarından tutalım da kültürel etkinliklere müdahalelere kadar birçok şey ideolo-

jik dayatmaların veya egemen sınıfın ve egemen ideolojinin içinde bulunduğu tehlikenin ve bundan kaynaklanan saldırganlığının ifadesidir. Mevcut saldırganlığa karşı koyan DTCF öğrencilerinin dekanlığın soruşturma terörüne maruz kalmaları, devletin yumuşak karnını gösterdi.

Faşizme karşı dayanışmayı dar bir grup çevresine değil, okul tabanına yaymak ve okul tabanında, var olan soruna dair yaratılan “karşıt grupların çatışması” algısını kırmak, var olan sorunun kendisini, yani sermaye devletini ve eğitim alanında uyguladığı politikaları teşhir etmek gerekir.

Okulun disiplin yönetmeliği dayatmasıyla beraber geriye çekilen, moral gücünü kaybeden, çeken öğrencilere yönelmeli ve mevcut sorunun kolektifin sorunu olduğu gerçeğinin bilince çıkarılması için azami düzeyde çaba göstermeliyiz. Mevcut çelişkinin çözülmesine yönelik çizdiğimiz politik hattın devrimci militan mücadelede bize yüklediği görevlerin bilincine varmalıyız.

Yemekhane boykotuna katıldığımız; ulaşım sorununa ses çıkardığımız; sağlıklı ve doğru düzgün barınma koşulları istediğimiz; laik, bilimsel, anadilde eğitim istediğimiz; okulların şirket, öğrencilerin de müşteri olmadığını haykırdığımız; Kürt illerine dönük işgallere ve katliamlara susmadığımız; dostun ve düşmanın önünde arşa çıkardığımız “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” şiarı için, sergiledikleri saldırgan politikanın ölü doğmuş bir organizma olduğunu, yüzlerine vura vura haykıracamız.

İÜ ve YTÜ Eğitim Hakkı Çalıştay Hazırlık Atölyesi 3. kez buluştu

Devrimci Gençlik Birliği’nin (DGB) 6-7 Aralık’ta İstanbul’da gerçekleştireceği “Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, Eğitim Hakkı Çalıştay”ının hazırlıkları sürüyor.

İstanbul Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi Çalıştay Hazırlık Atölyesi, hazırlıklar kapsamında 3. buluşmasını gerçekleştirdi. 3. konu başlığı olarak “12 Eylül’den bugüne gençlik mücadelesi” tartışıldı.

Gençliğin her dönemde toplumsal sorunlara duyarlı olduğu, toplumun en dinamik kesimini oluşturduğu ifade edilirken, ‘60’lı ve ‘70’li yıllardaki genç-

lik mücadelesi anlatıldı. ‘71 darbesi sonrası sindirilmek istenilen gençliğin, daha kitlesel bir şekilde meydanları doldurduğu ifade edildi. Daha sonra ‘80 darbesinin arka planı anlatıldı. Sermaye devletinin neoliberal saldırı planını hayata geçirmek istediği, bu yüzden bu saldırılara karşı çıkabilecek öncü kesimi sindirebilmek için darbenin gerçekleştirildiği aktarıldı.

‘80 ve ‘90’lı yıllarda saldırılara rağmen mücadele etmekten vazgeçmediği somut örneklerle anlatıldı. Paralı eğitime karşı, YÖK’e karşı, tek tip öğrenci yasa tasarısına karşı gençliğin eylemler-

üniversite işgalleri gerçekleştirdiği ifade edildi. ‘95-96 yıllarında eğitim harçlarına yapılan %400’lük zamma karşı kitlesel militan eylemlerin gerçekleştirildiği anlatıldı.

Son olarak, 2000’li yıllardan günümüze gerçekleştirilen eylemlilikler aktarıldı. Şifre skandalına karşı sokağa çıkan on binlerce öğrencinin gerçekleştirdiği eylemler, harçlara getirilen yeni zamlara karşı gerçekleştirilen eylemler, Haziran Direnişi, Soma maden katliamı eylemleri, ‘Üniversiteme Dokunma’ eylemleri canlı tartışmalara konu oldu.

İSTANBUL ÇALIŞTAY HAZIRLIK ATÖLYELERİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://indf.org>

Ertelenen birlik

Servisten Ballıkuyu'da inmiş, Dondurmacı yokuşunu çıkarak Kadifekale'deki evine varmıştı Salim. Kira vermemek için bu izbe konduda oturuyordu. Belki de çocukluk anılarını terk etmemek için buradaydı.

Bu soruya kendi de yanıt veremiyordu. Yanıt verdiğinde ise duygusal temelde başlayan cümleler bile parasızlıkla bitiyordu. Parası olsa oradan taşınmasa dahi, konuyu yeniden inşa ederdi. Ama bir iki eksiği giderecek parayı bile güç denkleştiriyordu.

Eve geldiğinde eşi bugün gelen mektubu verdi Salim'e. Gönderen kısmında "Adaşlığı bir harfle kaçırın kardeşin" yazıyordu. Selim'di mektubu yazan. Salim'e adaş olacaktı ama bir harfle adaş olmayı kaçırmıştı derdi.

Salim her gün olduğundan farklı olarak mutfağa değil, salona geçti ve mektubu açtı. Selim selam kelimadan sonra kendi sözleriyle "ona mektup yazma sadetine" gelmişti:

"Bu intihar mektubu değil. Belki, ben de bilmiyorum. Kafam çok karışık. Yoksulluk yüzünden İstanbul'da, dün de (Salim mektubu aldığı anda önceki gün oluyordu) Antalya'da intihar edenlerin haberlerini okuduğumda sıra İzmir'de dedim kendi kendime. Fabrikada çalışırken aldığımız parayla karnımızı bile zor doyuruyorduk, ama borç harç da olsa aç kalmıyorduk. İşten atılınca düzenli bir iş bulamadım bir türlü..."

Selim, Salim'le aynı fabrikada çalışıyordu bir sene öncesine kadar. 5 sene de birlikte çalışmışlardı. 5 sene sonra bir

sabah Selim'in çıkışı verildi. Daha doğrusu çıkışı verildiğini, tazminat vs. işlemleri için hafta sonu gelmesi söylendi. Hafta sonunda tazminat hesabı için gittiğinde ise üç gün habersiz işe gelmediği için tazminatsız işten atıldığını öğrendi.

Patron kandırmıştı Selim'i. Dava açacaktı ama Salim bile şahit olamaz dedikten sonra, birkaç kişiye daha sordu. Sorduğu çoğu kişi "başına gelenden haberdar değilim" demişti. Bazı arkadaşları da direkt "Ben şahit olamaz, olursam ben de işten atılırım" demişti.

Dava açma masrafını da ödeyemeyeceği için, Selim dava bile açmadan kapının önünde kalmıştı. Salim, bir süre alışveriş yapıp Selim'in evine bırakıyordu. Dayanışması Selim'lerin 3 kişilik ailesinin en fazla iki gün karnını doyurabilmesini sağlayabilirdi. Ama Salim bu dayanışmayı gösterirken kendi evinde kaynayan tencere küçülüyordu.

Acıma evdeki tencere küçüldükçe Selim'e öfkeye dönüştü. "Tembellik yapıyor. Ne yapar eder iş bulur" diye düşünerek, 11 aydır Selim'le karşılaşabileceği yerlerden uzak duruyordu. Eşit oranda kendinden utanma ve Selim'e öfke duydu yine. Mektubu bu duygularla okumaya devam etti:

"Sonra kriz dedikleri bir uğursuzluk çıktı. Bir türlü iş bulamadım. İŞKUR sayesinde bir fabrikada işe başlamıştım. İki ay sonra işten yine çıkarıldım. Deneme süresi miymiş, neymiş bu iki ay. İki ay boyunca anamdan emdiğim süt burnumdan geldi desem yeridir. Fabrika harıl harıl çalışıyordu, ama patron kriz var di-

yerek dolaşıyordu hep. Ya kafamıza öyle kazındığı için ya da gerçekten yazılıydı, bilmiyorum ama cipinin plaka kısmında 'kriz var' yazıyordu.

"Son 4 aydır hiç iş bulamadım. Borç gırtlığa dayandı, hatta gırtlığı deldi. İstanbul'da intihar edenler bir iki aydır borç aldıkları ekmekle karınlarını doyuruyorlarmış. Bir iki hafta sonra iş bulamazsam biz de aynı olacağız. Hikayelerimiz ne kadar aynı değil mi? Antalya'dakiyle de aynı. 9 aydır işsizmiş adam. Ben de 4 aydır hiç iş bulamadım. Çaresizliğimin farkına vardım. Daha doğrusu daha derin hissettim. İşin garip yanı. onlara hak verdim."

Salim mektup bittiği anda geçen gün fabrika önünde bildiri dağıtan gençleri hatırladı. Korkudan bildiriye almamıştı ama gençlerin sesini duymuştu:

"Birlik olursak güçlüyüz!"

Salim'in benliğinde birlik olma gücü oluşmadı. Ama Selim'e duyduğu öfke gitmiş, yerini tümüyle kendinden utanmaya bırakmıştı. Şahitlik bile yapamayacak denli yalnız ve çaresiz bırakmıştı Selim'i. Utanmayla birlikte o anı düşündüğünde, kendini de çaresiz hissetti.

Salim'in içine girdiği duygularla Selim'in evine koşması beklenirdi. Lakin öyle olmadı, Salim, Selim'in evinin olduğu Çimentepe'ye koşmadı. Koşar adımlarla mutfağa geçti. "Karnımı doyurup öyle giderim" diye düşündü ilk. Sonra "Çayımı içip öyle giderim" diye düşündü. Uykuya dalmadan önce "Yarın giderim" diye düşünüyordu...

<https://rantey.org>

H. ORTAKÇI

"Buluştuğumuz yer: Hakikat Bahçeleri"

Barış Bildirisine imza attığı için ihraç edilen "Barış Akademisyenleri"ni anlatan "Buluştuğumuz yer: Hakikat Bahçeleri" belgesel filminin gösterimi 7 Kasım'da gerçekleştirildi.

Öykü Arin'in annesi Eylem Şen'in yönettiği, yapımını Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TİHV) üstlendiği "Buluştuğumuz yer: Hakikat Bahçesi" belgesel filmi dün Şişli Cemil Candaş Kültür Merkezi'nde gerçekleşti.

Saat 19.00'da başlayan etkinlikte ilk sözü TİHV Başkanı Şebnem Korrur Fincancı aldı. Toplumsal olayları kayda geçmenin önemini vurgulayan Fincancı, Eylem Şen'in de bu belgesel filmle Barış Akademisyenlerini kayda geçtiğini ifade etti.

Fincancı'nın ardından ihraç edilen akademisyenler adına Aslı Aydemir söz alarak Eylem Şen'e teşekkür etti.

Eylem Şen konuşmasında, filmin çekimi sırasında kızı Öykü Arin'in rahatsızlığının teşhisi konulduğunu, kızının tedavi süreciyle belgeselin çekiminin çakıştığını belirterek, filmi ilk izlediğinde bu yüzden çok duygulandığını ifade etti.

Konuşmalardan sonra film gösterimine geçildi. İhraç edilen Barış Akademisyenlerinin tükenişi değil, genel adı Dayanışma Akademisi olan, TİHV akademisi, Dersim Akademisi vb. isimlerle ihraç edilen akademisyenlerin kendilerini yeniden üretmelerini anlatan belgesel, sonunda akademisyenlerin çalıştığı bahçede çalışan / oynayan Öykü Arin'le, umutla bitiyor.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Sınıfın ve devrimin partisinin kongresini emekçilere müjdelerken katledildi...

**TKİP üyesi, komünist işçi
Alaattin Karadağ'ı
ölümsüzlüğünün
10. yılında
saygıyla anıyoruz...**

**Devrim ve sosyalizm
kavgasında yaşıyor!**